Kč 12,90 / Sv. 030
Něm. DM 2,00 / Švýc. Fr. 2,00

BASTEI MOBA

G.F.UNGER

JEHO VELKÉ WESTERNY

Se znamením smrti

Jmenuje se Jim Miller a je smrtí poznamenaný muž. Nikdo netuší, že právě on je jedním z nejslavnějších pistolníků všech dob: doktor Holliday

Rakousko S 16 / Francie F 9,00 / Itálie L 2000 / Holandsko f 2,40 / Španělsko P 175 / 4–94

MOBA BASTEI MOBA
G.F. UNGER
JEHO VELKÉ WESTERNY

Se znamením smrti

Ačkoliv Holliday tušil, že je blízko smrti, jel na koni už dva dny a zhrouceně se držel v sedle. Chladné noci trávil u velikých ohňů. Ve svém kostnatém těle našel poslední zbytek sil. Ačkoliv v sedle několikrát ztratil vědomí, nikdy z něj nespadl. A když se přiblížil nový den, zůstal ležet zabalený v přikrývkách, dokud slunce pořádně nezačalo pražit. Dnes, třetího dne, jakoby mu jeho nemoc dala ještě poslední příležitost. Vzpomněl si na den, kdy kráčel s Earpovými k ranči O. K. A to mu náhle dodalo jakousi zázračnou sílu. I přes své oslabení by se zase mohl bít jako muž.

A i když si vlastní vinou zpackal život, bít jako muž se dovedl vždycky V tomto ohledu nikdy nebyl slaboch.

Mířil k náhorní planině. A pak spatřil u cesty plachtový vůz téměř ukrytý v hustém porostu. Když svému koni přitáhl uzdu, zaslechl z vozu stísněný ženský hlas, který říkal: „Ať už to jede kdokoliv, je-li to člověk, bude mít snad slitování a pomůže mi. Slyšíte mě?“

„Ano,“ odvětil Holliday, „slyším vás, madam. Co je vám?“

„Budu rodit. Jsem tady v pustině docela sama a budu rodit. Ach, jestli máte jen kousek srdce v těle, pomozte mi!“

Holliday se ještě více nahrbil. Ze rtů se mu vydral podivný zvuk. Chvíli trvalo, než všechno vůbec pochopil.

Pomalu zajel k zadní straně vozu, nahnul se ze sedla a odtáhl plachtu stranou.

Mladá žena, která tam ležela v bolestech, vykřikla, když ho spatřila. Všiml si toho.

Pomalu a ztěžka řekl:

„Je mi líto, že jsem vás našel zrovna já. Přál bych vám, aby vás tady našel někdo lepší – nejlépe nějaká ženská. Ale máte-li ke mně důvěru, rád vám pomůžu. Kdysi jsem dělal zubaře. Takže nejsem praktický doktor. A přece vám mohu pomoct lip než nějaký pobuda, co by jel kolem."

Dívala se na něj vytřeštěnýma očima. Poznal, že má veliké bolesti a že je skutečně nejvyšší čas. V té chvíli zapomněl na všechno, co souviselo s ním a s jeho zdánlivě poslední cestou. Považoval to přímo za řízení osudu, že ho jeho cesta vedla zrovna tudy.

Může pomoci. Dvakrát, třikrát v životě se naskytla příležitost, že musel takto pomáhat. Dobře si ještě vzpomínal na jednoho divokého lesáka, který ho brokovnicí přinutil, aby jeho ženě pomohl při porodu, protože si myslel, že je praktickým lékařem a prostě nechtěl věřit, že zubař se k něčemu takovému naprosto nehodí.

Holliday si prohlížel mladou ženu a tyto myšlenky mu táhly hlavou.

I ona si ho přes všechnu bolest a strach prohlížela zkoumavě. Najednou se podivným způsobem usmála.

„Jste dobrý člověk," zamulala stísněně. „Cítím, že jste dobrý člověk. A já vám věřím. Prosím vás, pomozte mi."

„Díky," zasípal. „Díky, že vám mohu pomoct."

Pak sesedl. Najednou se v něm probudila úžasná síla. Pomoc téhle ženě se mu teď zdála důležitější než cokoliv jiného na světě. A považoval to i za dobrý závěr svého

života, když pomůže na svět novému človíčkovi.

Hned se opatrně pustil do práce. Nejprve rozdělal oheň. Našel železný kotlík a trojnožku. Když tedy nachystal všechno tak, aby co nevidět bylo dost horké vody, vyhoupl se do vozu. Bál se, že se rozkašle, ale nestalo se tak.

I příštího dne, když se probral z několikahodinového spánku, cítil se tak dobře, jako už dlouho ne. Taky se včera večer pořádně najedl. Protože když včera pomohl dítěti na svět a zaslechl jeho tenounký hlásek, bylo mu jasné, že teď budou jeho pomoc potřebovat dva lidé a že by bez něj jistě zahynuli.

A člověk, který má povinnosti, nemůže jen tak prostě všechno hodit za hlavu a myslet jen na svou blízkou smrt.

Včera to bylo jako před několika dny, když obávaní pistolníci a bandité čekali u ranče O. K. na Earpovy. Tehdy potřebovali Earpovi pomoc doktora Hollidaye. A on šel a bojoval, jako by nebyl poznamenán smrtí a už jen lidská troska.

Vstal. Oheň dohořel. Znovu ho rozdmýchal a pověsil nad něj konvici s vodou na kávu. Pak přistoupil k vozu a nakoukl dovnitř.

Anna Worthová se na něj podívala svýma velikýma očima a šťastně a vděčně se usmála. Měla tmavomodré oči. Rozpuštěné vlasy jí ležely poněkud rozcuchané kolem hlavy. Byly žluté jako zralá pšenice.

„Jak vám je?“ zeptal se tiše.

„Výborně, Jime. Jsem šťastná a mám radost. Jimmy měl před hodinou hlad a hlasitě křičel. Nakrmila jsem ho. A teď zase spinká. – Jste moc hodný člověk, Jime Millere.“

Holliday zavrtěl hlavou. „Jim Miller není mé pravé

jméno a nejsem dobrý člověk.“

„Na mne jste byl hodný, Jime. A pro mě je důležité tohle.“

„A proto jste dala synkovi mé jméno?“

„Ano, Jime, říkám mu tak.“

„No dobrá,“ zamumlal. „Udělám snídani.“

Rozpačitě se vzdálil. A když se v průběhu dne rozkašlal, poodešel o kus dál, takže žena ve voze nic neslyšela.

Věděl už mezitím, jak se Anna Worthová do téhle situace dostala. Před několika měsíci vyjel její muž, aby kdesi koupil nový ranč. Anna zůstala u své staré tety. A pak přišla zpráva, že Sam Worth našel a výhodně koupil ranč. Tu novinu přinesl jeho mladší bratr, který s ním tehdy odjel. Teď přijel, aby Annu odvezl za manželem. Vyrazili na cestu tímhle vozem a jeli už několik dní. Pak narazili na bandity, kteří pásli po penězích a zbraních. Annin mladý švagr byl Texasan. Pustil se s nimi do boje a byl zabit. Mladé těhotné ženě bandité neudělali nic. A tak byla Anna celý týden na cestě sama. Těžká dřina, na kterou nebyla zvyklá – totiž řídit spřežení – a všechna ostatní námaha, se kterou je cesta takovou pustinou spojená, způsobily, že dítě přišlo na svět dříve.

Ale tu se objevil doktor Holliday, jako by byl seslán osudem, který byl k Anně Worthové přece jen milostivý.

Ano, Holliday už tedy o všem věděl. A protože to bylo takhle, jeho zchátralé tělo se opět naplnilo proudem takřka zázračné energie. Neměl teď už ani pomyšlení, že všeho nechá a že se poddá nemoci. Tady je mladá žena s dítětem. Potřebují ho. Jsou zcela odkázáni na jeho pomoc

A on byl náhle plný touhy pomoci jim, dokud ho jen budou potřebovat. Zatne zuby ještě jednou. A možná přece jen není smrtelně nemocný. Možná ho jen přemohla rezignace. Možná jen jeho vůle potřebuje nějaký úkol.

Chce ještě jednou vykonat něco dobrého – a to mu dodá

více než uspokojení. Totéž cítil, když kráčel s Earpovými k ranči O. K.

To, co cítil nyní, bylo štěstí a vděčnost za to, že jeho život přece jen nebyl zbytečný, a že se narodil alespoň proto, aby tady, na tomto místě, splnil svou úlohu.

To mu dodalo sílu – onu sílu, která v něm už dávno vyhasla a teď opět vyšlehla jako poslední plaménky dohořívajícího ohně.

Za tři týdny dorazili k cíli. A onen muž, který si teď říkal Jim Miller, se velmi změnil. Vypadal sice pořád zkroušený, nemocný, vyzáblý a unavený.

A přesto jeho pohled prozrazoval jistou radost ze života. Kostnatá ramena se narovnala. Držel se více zpříma. A zdálo se dokonce, že poslední tři týdny přibral na váze.

Teď už ho trápil kašel jen o chladných nocích. Ale suchý vzduch v horách mu trochu pomohl. Už tři týdny nekouřil. Nevypil ani kapku alkoholu a každou noc spal. Pohyb na čerstvém vzduchu a vůle vydržet – to všechno mělo zřejmě blahodárné účinky.

Anna Worthová seděla vedle něj na kozlíku a držela dítě v náručí. Bledost z obličeje už poněkud ustoupila a když se na ni Holliday občas krátce podíval z boku, uvědomil si, jak je na tuhle mladou maminku pěkný pohled.

I jemu působil dojemnou radost. Cestou, během dlouhých nocí, často přemýšlel o tom, jak by asi ubíhal jeho život, kdyby tenkrát dostal za ženu takové děvče. Musel pořád s trpkostí myslet na onu ženu, která jeho, spořádaného člověka z Jihu, přivedla na mizinu a zlomila, dokud se z něj nestal karbaník a pistolník, kterého pak hnali z každého města a jehož cesta vedla rovnou do pekel.

Tak, a teď jsou tedy u cíle. Zastavili se na poslední

plošině sedla a podívali se do širokého údolí pod sebou. Byla to rozlehlá pánev se zelenými pastvinami, potoky, plochami lesů, kaňony a kopci.

„Tady to musí být," zamumlal Holliday. „Támhle leží malé městečko. Není to víc než dvanáct domků. A všude v dálce leží ranče. Tohle musí být Oasis-Valley, Anno."

„Jo, Jime, a už brzy tam budeme! Sam sice ztratil bratra, ale já mu vezu syna. Och, konečně už budu u Sama!"

Holliday přikývl.

Pak práskl opratěmi a rozjeli se dál. Cesta průsmykem se vinula v serpentinách dolů.

Holliday pomalu sjížděl do údolí. Brzdy vozu občas zaskřípěly.

Později, to už bylo odpoledne, dojeli na dno údolí a zastavili v jakémsi potoce, jehož voda sahala po kolena. Zvířata se napila a Holliday nabral vodu pro Annu. Nalil několik věder vody na brzdy vozu, k nimž voda nedosáhla.

Když se chtěl rozjet na druhý břeh, objevili se tam dva jezdci. Muži byli oblečeni jako kovbojové. Pomalu sjeli z břehu, zastavili těsně vedle vozu a prohlíželi si Hollidaye i ženu s dítětem. Měli oba dost ostře řezané tváře a chladný pohled. Ťukli si o okraj klobouku a jeden z nich se ledabyle zeptal: „Kampak?"

„Sam Worth tady někde koupil ranč," zamumlal Holliday. „Bylo by od vás pěkné, kdybyste nám k němu popsali cestu."

Oba se na něj podívali ještě ostřeji. Pak se dost podivně zadívali na Annu. Konečně se jeden z nich zeptal:

„Tohle je žena Sama Wortha? Říkal, že sem za ním jednoho dne přijede."

„Tohle je Anna Worthová," zamumlal Holliday a měl najednou nedobrý pocit.

„Je nám líto, madam," řekl muž. A dokonce smekl

klobouk. Smekl i jeho druh. Pak ukázal ke vzdáleným kopcům a váhavě řekl:

„Ranč leží támhle. Pět mil odtud z této cesty odbočuje úzká stezka. – Ale na tom ranči už nikdo nežije.“

„To není pravda! Musí tam být Sam Worth!“ zvolala vyděšeně Anna Worthová.

„Také že tam je, madam. Když ho tam našli, pohřbili ho pod stromem u…

Tu se muž najednou zarazil, podíval se do Anniny zsinalé tváře a vrazil svému koni ostruhy do slabin. Rychle odjeli. Vypadalo to skoro jako útěk.

Anna Worthová se rozplakala. Dítě tiskla k sobě a hořce a neslyšně plakala.

Holliday jí položil paži na rameno. Několikrát se chystal něco říci. A pak se rozjel.

A měl tušení, že Anna a Jimmy teď budou opět jeho pomoc velice nutně potřebovat.

Jestlipak jim ale dokáže pomoci?

Zatímco popoháněl spřežení a blížili se k cíli své cesty, v hlavě kroužilo Hollidayovi mnoho myšlenek. Zvlášť zlý pro něj ovšem byl ten potlačovaný pláč mladé ženy.

Bezděky si povzdychl.

„Anno, život dokáže být strašně zlý a krutý. Kdo se jím nechá zlomit, je ztracen. – Já se tehdy nechal srazit na kolena. A teď je ze mě jen ubohá troska. Ty máš syna, Anno Worthová, že? Když se mi tenkrát všechno sesypalo, neměl jsem nic, co by mi bylo milejší než vlastní život. Neměl jsem nic, co by mě přinutilo vstát a zkusit to ještě jednou – a znovu. Byl jsem slaboch a nechal jsem se jen hnát. Kdybych tenkrát dokázal začít znovu – no…“

Trpce se odmlčel a přejel si rukávem po vpadlé tváři. „Nepoddávej se tomu, Anno,“ řekl pak drsně.

„Když mi ještě nějakou dobu pomůžeš, Jime, určitě se nesesypu,“ zamumlala s nadějí v hlase a pohlédla na něj.

Oči měla ještě plné slz. Na hladkých lících měla ruměnce. Spodní ret se jí třásl.

A Hollidayovi bylo opět jednou jasné, že se mu líbí. Nebyla vysloveně krásná – ale byla přitažlivá a skvělá. Mladá žena, která dokáže svému muži přinést to nejvyšší štěstí a naplnit jeho život vším dobrým.

„Je to zázrak," zasípal, „že ještě vůbec žiju. Posledních deset let svého života jsem strávil u stolů, kde se hrálo. Noc co noc jsem proseděl v hernách a salonech. Vedl jsem velice zhýralý život, a to mě také zruinovalo. – Jen ode mne nečekej moc, Anno. Umím zamíchat a rozdávat karty. A dokážu zacházet s revolverem. Kdybych měl vykopat jámu – nebo udělat jakoukoliv lehkou práci, kterou svede každý kluk, brzy by bylo po mně. Anno, nenašla sis moc schopného přítele. Nesmíš na mě vsadit všechno."

„Jsi dobrý, Jime – jsi teď jediný člověk, kterého ještě mám. A uzdravíš se, určitě. Už teď vypadáš lip než před třemi týdny. Když jsi tenkrát nakoukl do vozu, strašně jsem se tě lekla. Vypadal jsi jako smrtka."

„A teď už sis na mě zvykla?"

„Jime, mám tě ráda jako staršího bratra."

Pak se odmlčeli. Vůz kodrcal ke svému cíli. Občas projeli kolem pasoucích se stád dobytka, který měl většinou vypálenou značku motyky. Byla mezi nimi ovšem i zvířata s jinou značkou.

V Hollidayově nitru se pomalu začal rodit a sílit jakýsi zvláštní pocit. Najednou měl toužebné přání. Chtěl by být zdráv a při silách. Všechny jeho myšlenky se teď soustředily pouze na toto přání.

A přál si to naprosto nezištně.

Protože chtěl žít pro Annu Worthovou a malého Jimmyho. Chtěl je alespoň chvíli chránit, alespoň tak dlouho, dokud nebude budoucnost Anny a Jimmyho zajištěna.

Najednou se napřímil a sevřel opratě v kostnatých, bezmasých a přece velice silných rukou.

„No, Anno," řekl, „zvládneme to. Tvůj muž tady koupil ranč. A je tady dědic – tvůj syn. Jestli dostal Sam dobré místo v nebi, může se na nás teď dívat. A neměl by si dělat starosti. Tady, na zemi, už není. Ale má syna. – Možná ti budu moci pomáhat už jen krátce. Anno, hlavu vzhůru, děvče! Kdo se vzdá a poddá se trápení, už se nepostaví."

Anna Worthová neodpověděla nic. Podívala se ovšem pevně, a teď již jasnýma očima, k blízkým kopcům. Dítě v její náruči klidně spalo a občas ze sna zamlaskalo.

Když se pak vůz přehoupl přes kopec, poprvé spatřili ranč. Nebyl veliký. Skládal se jen z několika ohrad, velikého srubu, kůlny, stáje a teprve zpola hotové stodoly. Ale ležel u potoka a ve stínu několika stromů.

Z komína srubu vycházel kouř. Hluk přijíždějícího vozu vylákal ven jakéhosi muže. Ale když Holliday vozem zamířil mezi ohradami na malý dvůr, všiml si, že ten muž je jen otrhaný, špinavý kluk, kterému je asi sedmnáct či osmnáct let.

Ten hoch měl v ruce kus masa, žvýkal sousto a neklidně se díval na příchozí černýma nedůvěřivýma očima.

Holliday zastavil vůz a pohlédl na kluka.

„Je to ranč Sama Wortha, chlapče?"

„Co je vám do toho?" zeptal se mládenec a dlouhými zažloutlými zuby ukousl další kus z masa, které držel v ruce. Měl u pasu i kolt a vypadal zdivočele a nebezpečně jako mladý vlk.

„Tohle je paní Worthová, hochu," zamumlal Holliday tiše a trpělivě, protože věděl, že nemá smysl hrát si tady na siláka. Je nemocný. Ten hoch by ho jednou ranou srazil k zemi. Pobuda se na Annu dlouze zadíval a přestal dokonce i žvýkat. Ale pak se ukázalo, že vůči ženě přece jen zachovává respekt a úctu, jak je zde v kraji zvykem.

Pomalu smekl klobouk.

„Jo," řekl, „tohle je ranč Sama Wortha. – Pochoval jsem ho tamhle pod těmi bavlníky."

Anna a Holliday se tam podívali. Pak Anna opatrně sešplhala i s dítětem z vozu a zamířila tam. Holliday za ní nešel. Měl dojem že Anna tam chce zůstat sama. Viděl pak, jak poklekla. A zdálo se, že hovoří. Vypadala ale docela klidná a ovládala se. Bolest a žal byly jistě převeliké. Dávno ovsem poznala, ze si je nemůže dovolit dát najevo.

Holliday pomalu vydechl. Ale tu ho přepadl jeden z jeho prudkých záchvatů kašle. Otočil se a zamířil k rohu domu. Když za něj zašel, opřel se vyčerpaně o stěnu.

Chlapec mu řekl: „Tenhle kašel znám, pane. Můj táta ho taky měl – a mí bráchové taky. Já ho možná jednou taky dostanu, i když tenhle kraj se suchým podnebím je moc dobrý pro ..."

„Chlapče," zasípal Holliday vyčerpaně, „co tady děláš a jak zemřel Sam Worth?"

„Jmenuju se Cole Twist, pane. Sam Worth mi dal práci. Byl na mě hodný. Předtím jsem to zkoušel ve všech ostatních rančích tady v údolí. Jenže až tady u Sama Wortha jsem dostal šanci. Jenže pak to i tady skončilo. Když jsem asi před třemi týdny přijel z pastviny domů, visel Sam Worth oběšený támhle na tom stromě."

„A kdo to udělal, Cole?"

Chlapec pokrčil úzkými rameny. „Tohle tady je strašně špatná pastvina, pane," zamumlal sípavě.

„Tady se moc krade dobytek, občas tady jezdí zloději i v noci. Vykládá se, že velcí rančeři..."

Zmlkl a řekl strojeně:

„Však to sám všechno zjistíte, pane!"

„Sam Worth kradl dobytek?"

Při té otázce se Cole Twist hořce a nevesele usmál. „Na

tom přece vůbec nesejde! Tady v okolí jsou lidi, co si myslí, že jsou bozi. A jsou tady lumpové, co se tu potulují po nocích."

Holliday si povzdychl a posadil se na lavici, která stála u zdi srubu. Položil si ruce na kolena a zadíval se do prázdna. Hoch mu nemusel nic dál povídat. Holliday už si to dovedl domyslet. Znal tyhle historie. Nebylo to pro něj nic nového.

Tohle je tedy pastvina, kterou vyhledávají zloději dobytka. Velcí rančeři sem posílají zloděje a možná je dokonce i sami vedou.

Protože ovšem Sam Worth zlodějem dobytka nebyl, stál přinejmenším jednomu člověku v cestě. Ach, tohle Holliday moc dobře znal. Tu a tam už zažil, jak si mocný a bezohledný člověk, který se považoval za vládce nějakého kraje, jednoho dne troufl příliš a zabil pak dvě mouchy jednou ranou.

Na podkladě těchto myšlenek se zeptal: „Kdo je tady v okolí nejmocnějším člověkem, hochu?"

„Myslí vám to dobře a rychle," usmál se Cole Twist. „Je to Joshua Brackett. Proti tomu jsou všichni lidi tady jen žabaři. Žijí v jeho stínu a plní jeho rozkazy. A kdo je plnit nechce, je proti němu – chápete?"

„Dokonale," přikývl Holliday. „Kdo není pro Joshuu Bracketta, nebo kdo by si chtěl uchovat samostatnost, je jeho nepřítelem."

„Takže už to všechno víte, pane."

„Měl Sam Worth s Joshuou Brackettem nějaký spor?"

Oči Cola Twista byly teď ještě neklidnější než předtím. Zmateně pohlédl stranou.

„Brackettovi lidi našli tele, které mělo značku Sama Wortha. Jenže kráva od toho telete měla Brackettovu značku. Josbua Brackett poslal svého předáka Minga Skipa k Samu Worthovi. No a když si Mingo Skip Sama

Wortha podal, ležel Sam Worth tři dny v posteli a nemohl se pohnout. Ani jeho žena by ho asi nepoznala. Později pak kdosi střílel po Joshuovi Brackettovi. Ten střelec se připlížil do blízkosti Brackettova ranče a vystřelil ze tmy do rozsvíceného okna, za kterým bylo vidět stín Joshuy Bracketta. Ale zranil ho jen lehce. – O pár dní později zase přijeli zloději. Zničili dvě osady u Crook Creeku, oběsili jiné zloděje, které nachytali při kradení dobytka – a pak přijeli k Samu Worthovi. – Teď už jsem vám toho napovídal moc, pane. Mám si sbalit věci? Zůstal jsem tady na ranči, protože tady ještě bylo jídlo a …“

„Můžeš zůstat, Cole – jestli chceš pracovat. Nemáš strach?“

„Moc,“ řekl chlapec. „Až dosud jsem nebyl pro Joshuu Bracketta důležitý. Asi na mě zapomněl. Vždyť jsem jenom tulák. Jenže kdyby mě potkal on nebo jeho předák, zase by si vzpomněli, že tady jsem. A pak by mě hnali k čertu.“

„A ty bys zmizel?“

Klukovy oči zase zneklidněly. Zvedl hubená ramena a zase je spustil.

„Celý život mě všichni jenom otloukali. Už mi to ani nepřijde. Nevím, kdo jste, pane. Ale vypadáte, že neumíte nic jiného, než jenom sedět a vyhřívat se na slunci.“

Holliday trpce přikývl. Pak vstal a pomalu se vydal k Anně, která stála s dítětem v náručí u hrobu. Mírně jí položil ruku na rameno.

„Možná by přece jen bylo lip,“ zamumlal po chvíli, „kdyby sis s Jimmym našla nějaký jiný kraj. Protože tady by Jimmy musel vyrůstat ve stínu pěkného lumpa, který všechny, kdo nejsou na jeho straně, nemilosrdně zničí. Až bude Jimmy dost veliký, aby pochopil, kdo tady leží pohřben, začne velice nenávidět. A ta nenávist Jimmyho…“

„Přestaň, Jime!“ řekla Anna ostře a pohlédla na něj zpříma. Užasle se na ni podíval a pak pochopil, že s Annou Worthovou se udala veliká změna.

Už na ní nebylo nic měkkého či slabého. Viděl chladné pevné oči a všiml si drsných rysů kolem Anniných úst.

A tu pochopil, že Anna Worthová je zrovna tak tvrdá, jako drsný muž. To ho vyděsilo a zasmušilo.

Řekla mu stroze a pevně:

„Tady leží můj manžel – a toto je jeho syn. Já jsem tady a tady taky zůstanu. A já už najdu způsob, aby se Jimmy jednoho dne stal rančerem. Je to naše plné právo.“

Pak zamířila ke srubu a podívala se na Cola Twista.

„Jestli tady chceš zůstat a pracovat, tak vylož vůz a nanos věci do domu.“

Cole Twist se na ni udiveně zadíval. Pak udělal krok dopředu a pohlédl na dítě v její náruči.

„Když jsem byl takhle malý,“ řekl stísněně, „otec se zase jednou strašně opil a spadl do řeky. Máma pak pracovala na pět dětí dvacet hodin denně. Nemohla to vydržet dlouho. – Když to nevydržíte vy, madam, povede se tomu dítěti jednou stejně jako mně. Jmenuju se Cole Twist a budu pro vás pracovat tak dlouho, dokud mě ten lump Joshua Brackett nevyžene někam k čertu.“

„To se nestane, Cole. Nebo jsi snad udělal něco špatného?“

Chlapec sebou očividně trhl. Pohled mu opět zneklidněl a na čele mu vyrazily krůpěje potu.

„Nene, neudělal jsem nic špatného. Ale na tom tady v kraji nezáleží. Stačí, když se na mě Joshua Brackett podívá a znelíbím se mu.“

Po těch slovech se zase otočil. „Než vůz vyložím, musí se v domě udělat pořádek, madam.“

Vyčerpaný Holliday si lehl, aby si odpočinul. Ale spát nemohl. Jeho myšlenky byly chmurné a takřka zoufalé.

Jedno ovšem bylo jisté: Ještě jednou se vzepře své nemoci. Teď už nemá strach, že zemře. V uplynulých několika létech ještě nikdy nepocítil takovou chuť do života.

Anna a Jimmy – a možná i Cole Twist – ho potřebují. Ten zpustlý hoch v sobě nosí jakýsi pocit viny. Holliday si toho všiml.

Holliday měl rád život. Je přece ještě mladý. Jiní muži v jeho věku byli na vrcholu svých sil a schopností. Musí se mu přece podařit v tomhle suchém horském ovzduší docela se uzdravit.

Když si to Holliday pomyslel, sám nad sebou se podivil.

Vždyť už to přece chtěl vzdát. A teď chce zase začít bojovat – vzepřít se tomu.

Najednou pochopil, proč v sobě cítí tu novou sílu. Bylo mu to najednou jasné, jako by mu myšlenky osvítil blesk. Anna Worthová!

„Miluji ji," zamumlal neslyšně. „Promrhal jsem celý svůj život, a nakonec jsem našel ženu, která potřebuje mou pomoc. Miluji ji. Och, ona to nesmí nikdy pocítit. Musím to v sobě dobře skrývat."

A pak se zase obíral všemi těmi myšlenkami, které přicházely a uplývaly.

Věděl také, že tady je to v mnohém jiné, než když před čtyřmi týdny kráčel s Wyattem Earpem k ranči O. K.

Zavřel oči a opět slyšel střelbu. Viděl v duchu znetvořené obličeje mužů. – Ika a Billa Clantonovy, Franka a Toma McLowryovy – a pak mladého Billa Caliborna.

Holliday si tehdy myslel, že je to jeho poslední souboj.

Ale teď cítil, že největší boj v jeho životě teprve začíná. Chtěl zůstat naživu.

Toto bude jeho nejtěžší souboj. A jeho vůle byla najednou tak silná, jako ještě nikdy v životě.

Následujícího rána vstal dost pozdě, ale cítil se výborně a nějak více při silách než jindy. Anna mu přinesla dobrou snídani a dívala se na něj.

„Cole vyjel na louku," řekla. „Někde tam prý je dojnice, kterou přivede do ohrady. Po Samově smrti ji pustil. – Myslím, že Cole je sice divoký hoch, ale není zlý."

Holliday, přežvykujíc sousto, přikývl. Udivovalo ho, jak rychle se Anna ujala běžných záležitostí. Ačkoliv v nitru jistě cítila velikou bolest, nic z ní na sobě nedala znát. Jen její hnědá pokožka byla poněkud pobledlá. Pod očima měla temné stíny. Zřejmě vůbec nespala.

„Pojedu s vozem do města," zamumlal. „Bylo by dobře, kdybys měla pár slepic. A budeme také potřebovat pár věcí. Cole mi už včera řekl, že tenhle ranč má na půldruhého tisíce krav. Jestli nebyli zloději příliš šikovní, měla by zůstat ještě spousta krav. Najmu ještě jednoho jezdce, protože sám tu kovbojskou práci nezvládnu. – Celý svůj život jsem byl karbaník a pistolník. Nenaučil jsem se nic, co by teď bylo užitečné."

Zvedl se. Vyšel ven jako by utíkal. Ale když zapřahal vůz, přistoupila k němu Anna a pomohla mu, jako už tolikrát během jejich dlouhé cesty.

„Zdědila jsem po své tetě něco přes tisíc dolarů," řekla pak. „A myslím, že to do příštího jara bude stačit – i když najmeš dalšího jezdce."

Podivně se usmál.

„Anno," řekl pak pevně. „Já sám mám u sebe přes sedm tisíc dolarů. A jestli bude tady ve městě banka, uložím je na Jimmyho jméno. To je můj dárek jako kmotra. – Klid, Anno! Já ty peníze už určitě nebudu potřebovat! Mám právo na to Jimmymu něco darovat!"

„Bez tebe bychom oba zemřeli," řekla Anna pevně.

„Tohle jsem nechtěl slyšet," zavrčel, s námahou se vyhoupl na kozlík a odjel.

Anna Worthová se dívala za ním.

Pak pomalu zamířila k hrobu. U něj se zastavila a řekla:

„Same, život jde dál. Budu tě pořád milovat, Same. A ty by sis neměl dělat starosti. Jednoho dne se tvůj syn stane rančerem. – A našla jsem přítele, Samueli – dobrého, obětavého a věrného přítele. Skutečně si nemusíš dělat starosti."

Zmlkla poněkud stísněně a otřela si oči.

Pak se vrátila zpět do domu. Jimmy se probudil. Nakojila ho a pak ho v košíku vynesla ven. Uložila ho do stínu košaté břízy.

Ohlédla se kolem sebe a vzala si lopatu.

Chtěla totiž mít zahradu a pěstovat spoustu zeleniny.

Chystala se tady zařídit na celý život. A když se žena rozhodne pro tohle, potřebuje zahradu. V tomhle kraji to ták chodí.

Bylo to malé honácké městečko s dřevěnými domky a prašnou hlavní ulicí, ze které odbočovaly krátké uličky.

U vjezdu do města stála cedule.

„OASIS VALLEY"

Takže tohle městečko se jmenuje stejně jako zdejší údolí. Holliday potřeboval na cestu sem téměř tři hodiny. Bylo už poledne. Zajel se spřežením k napájecímu korytu

u obchodu a koně tam uvázal.

Před obchodem posedávalo na sudech a balících několik mužů. Sledovali příchozího. Byli to obyvatelé městečka a Holliday, který měl na lidi dobrý odhad, by se byl vsadil o cokoliv, že to je majitel obchodu, bankéř, kovář a majitel nákladní a poštovní linky.

Kývl na muže.

„Jsem Jim Miller a přijel jsem s paní Worthovou a s jejím dítětem. Budeme hospodařit na Worthově ranči. Tady je seznam zboží a předmětů, které chci koupit. A rád bych si tady otevřel se sedmi tisíci dolary konto."

Muži si ho pozorně prohlíželi.

Pak jeden z nich řekl: „Zboží dostanete ode mě. Já tady vedu obchod. Jmenuji se Pat Barley."

Vzal si lístek z Hollidayovy dlaně.

„Já vedu banku – jmenuji se Emmet Lester. Tohle je Thor Lamm, náš kovář a David Loke, který tady udržuje svým poštovním dostavníkem a nákladními vozy spojení se světem. Takže půjdeme ke mně do kanceláře, pane Millere."

Holliday si ho ještě pár vteřin zkoumavě prohlížel. Viděl malého, šlachovitého, šedivého muže s ostřížíma očima a lstivým výrazem v obličeji. Byl dobře a střídmě oblečen a z kapsičky vesty mu visel masivní řetízek od hodinek.

Docela v pozadí jeho pohledu byla cítit tvrdost. Holliday se za tím mužem vydal přes silnici k bance. Tři zbývající muži se dívali za nimi.

Nakonec si kovář odplivl přes břevno a pak poněkud rozmrzele poznamenal:

„Tahle troska už nikomu neuškodí. A je to tak asi dobré pro vdovu po Samu Worthovi."

Ostatní muži přikývli. Pak se ale zdrželi dalších slov, protože u vjezdu do města dřímajícího v poledním klidu, se vynořili čtyři jezdci.

Majitel obchodu sebou mírně škubl. „Och," řekl, „tady jede pár pobudů. To jsou zase ti z té divoké party. Jsou pořád drzejší. Ted už si dokonce troufají přijet až do města."

„To jsou bratři McLaneovi a Johnny Powder. To jsou jedni z těch, co kdysi zadrželi můj poštovní dostavník. Proč Joshua Brackett nikdy takové lumpy nevyžene?"

Mezitím se čtyři jezdci dostali až na úroveň banky a obchodu. Jeden z nich koně otočil a zastavil se u oněch tří mužů. Ostře a zle se usmál. Najednou se mu ocitl v ruce jeden z jeho koltů a mířil hlavní na tři muže.

„Jen klídek," řekl drsně. „Je to jen takový malý žertík. Můžete se koukat. Jestli se někdo z vás, dědci, pohne, začnu střílet."

Tři muži, z nichž nikomu nebylo pod padesát, na něj vztekle zírali. Nebyli ozbrojeni a ještě se nevzpamatovali z překvapení, že do města přijeli skuteční bandité s úmyslem jiným, než se jen napít whisky.

Viděli také, jak ostatní tři jezdci zamířili k bance a tam sesedli z koní. Dlouhými kroky ti tři lumpové zmizeli v otevřených dveřích.

„Johny Powdere," zavrčel kovář, „snad nechcete přepadnout banku?"

„Tak je to," usmál se tmavooký bandita, který vypadal jako Indián. „Pomalu je nám tady na téhle pastvině horko. Pohádali jsme se taky se svými dosavadními přáteli a chtěli bychom se dostat odtud. Potřebujeme trochu peněz na cestu."

Ledabyle si pohrával s koltem, smál se na muže a neustále přitom ostrým pohledem sledoval ulici a dřevěné domky.

„Joshua Brackett vás chytne a pověsí," zavrčel majitel obchodu. „Každý tady v kraji ví, že banka ve skutečnosti nepatří Emmetu Lesterovi, ale Joshuovi Brackettovi. Se

svými jezdci vás bude pronásledovat třeba až na konec světa a…“

„No jo, dědku, nech toho,“ ušklíbl se Johnny Powder a pohlédl přes rameno k bance. Jenže tam se pořád ještě nic nedělo. Nebyly odtamtud slyšet ani žádné zvuky nebo hluk.

„Všemocný Joshua Brackett nás nechytí,“ usmál se pak bandita. „Jsme schopní hoši a všechno jsme si dobře připravili.“

Pak se všichni odmlčeli a vyčkávali.

Už to pak netrvalo dlouho a z banky vyšli tři bandité s naplněnými plátěnými pytli a vyhoupli se na koně.

Ve městě si pořád ještě nikdo ničeho nevšiml. Vypadalo to, jako by celé město spalo.

„Pojď, Johnny!“ zavolal sípavý hlas.

„Mějte se tady pěkně,“ zavrčel Johnny Powder na tři muže. „Jestli spustíte kravál moc brzo, všechno to tady rozstřílíme na kusy.“

Po těchto slovech Johnny Powder otočil svého koně a chtěl se přidat ke svým třem kupánům.

Vtom spatřil Hollidaye, který vyšel z banky – vysoký, hubený, kostnatý a shrbený dopředu.

Jenže Johnny Powder už doktora Hollidaye viděl jednou v akci a teď! ho poznal. Proto ostře vykřikl:

„Hej, hoši, támhle …“

Zatímco to křikl, ukázal revolverem na Hollidaye.

To ale neměl dělat, protože Holliday nesnesl, aby na něj někdo vytáhl revolver.

V jeho rukou se náhle objevily dva kolty.

A pak začal střílet.

Tři muži před obchodem byli pořád ještě zkoprnělí úžasem. A dokonce ani když už bylo po všem, se nepohnuli.

Ale utíkali odtud čtyři koně.

V prachu vozovky leželi čtyři bandité.

Město rázem ožilo.

Kovář Thor Lamm neustále pronikavě vykřikoval: „Viděli Jste to? – Támhleten chrastítko sestřelil všechny čtyři z koní.“

O čtyři hodiny později tato zpráva dorazila k Joshuovi Brackettovi. Přinesl mu ji sám bankéř Emmet Lester. Přihnal se na nádvoří velkého ranče v lehké a dobře odpérované bryčce a hned seskočil dolů.

Joshua Brackett, jeho bratr Hitt a předák Mingo Skip seděli ve stínu veliké verandy a o něčem debatovali. Dívali se na bankéře mlčky. Ten k nim přišel, posadil se, otřel si z tváře pot a pak se rozhovořil.

A to, co bylo pro Joshuu Bracketta nejdůležitější, znělo takto:

„Bandité si toho chlapíka nad hrobem vůbec nevšímali. Jako by pro ně neexistoval. Musel jenom zvednout ruce a odejít do kouta. Ale když pak sbalili peníze a byli hotovi, hned za nimi vyšel ven. A ještě, než jsem se mohl vydat za ním, třeskly už venku výstřely. Počkal, až nasedli na koně. Protože jejich koně začali hned poskakovat, nemohli přesně mířit. Všechny je těžce postřelil. Slyšel jsem ty výstřely strašně rychle za sebou – mám dojem, že mezi nimi vůbec nebyly pauzy. – Později jsem slyšel od Pata Barleye, Thora Lamma a Davida Loka, kteří to všechno sledovali a úžasem se ani nehnuli, že ti bandité proti němu vlastně neměli nejmenší šanci. Když totiž poznali, co jim hrozí, bylo už pozdě. A ten Jim Miller se prý ve vteřině změnil, a už prý vůbec nevypadal jako nemocná troska. Všichni si myslíme, že sem k nám do údolí přišel pistolník velkého formátu. – Johnny Powder pak brzy nato zemřel.

A je otázka, jestli to přežijí bratři McLaneové. – Stál jsem vedle toho Jima Millera, když bylo po všem a město ožilo. Zase si nabil oba kolty a vypadal při tom velice nemocný a zesláblý, jako na smrt nemocný člověk. Jenže v očích měl všechnu hořkost světa. Podíval se na mě a řekl bezvýrazným hlasem: „To byli blázni, pořádní blázni! Proč museli přijít zrovna ve chvíli, kdy jsem chtěl otevřít sedmitisícové konto pro Jimmyho?“ – Jo, takhle to řekl. A taky to tak bylo. Peníze mi chvíli předtím vysázel na stůl. Chtěl jsem je uložit, a proto jsem taky otevřel trezor. Jenže ti lumpové nejprve vzali jeho peníze a pak docela vyprázdnili i trezor. Můj účetní byl zrovna na obědě.“

Po téhle dlouhé zprávě se bankéř odmlčel a zalapal po vzduchu. V jeho chladných očích, v nichž dokázal dobře skrývat i chlad a tvrdost, se nyní objevil zvědavý výraz.

Podíval se na Joshuu Bracketta. Měl před sebou opravdu pozoruhodného člověka, na němž všechno působilo hranatě a chlapsky. Joshua Brackett nebyl příliš vysoký – spíš vypadal menší, než byl, protože byl velmi tělnatý. Byl také poměrně mladý, jistě mu nebylo přes pětatřicet. Pod širokým čelem se zvedal malý ostrý nos. Ústa měl tenká, úzká. Uši neuvěřitelně malé. Měl rezavé hustě kudrnaté vlasy a průzračné oči. Vážil jistě přes sto kilogramů a byl neobyčejně silný.

Ale to nebylo hlavním důvodem, proč působil tak mohutně.

Když se na něj člověk podíval, nebo se dostal do jeho blízkosti, bylo vždy cítit sílu jeho vůle. Ta z něj totiž proudila jako cosi hmatatelného a doléhala na lidi v jeho okolí. Byl jako mohutná hora, která vrhá obrovitý stín. A kdo se do onoho stínu dostane, pocítí ho a sám si začne připadat malý a nepatrný.

Tato úžasná síla z něj neustále vyzařovala.

Jeho mladší bratr Hitt působil jinak. Z Hitta vyzařovala

bezohledná drsnost. Byl vysoký, šlachovitý, hubený a plavovlasý. Pohled na něj připomínal zlého stepního vlka. A možná byl dokonce i sprostý a zákeřný. V bezbarvých očích neměl naprosto žádný výraz – a to bylo děsivé.

Předák Mingo Skip působil na první pohled jako míšenec. Ale byl to určitě běloch. Jistým způsobem byl hezký. Jenže jeho obří vzrůst a tvrdý výraz v očích ten dojem hned smyly. Měl tvrdé rty a byl opálený. Ve snědé tváři měl několik jizev, které byly patrné až při důkladnějším pohledu.

Bankéř Emmet Lester pořád ještě hleděl na Joshuu Bradketta. A protože ten zíral do prázdna a zamyšleně si přitom mnul bradu, řekl sípavě:

„Takže sem do kraje přijela vdova Sama Wortha i s děckem a přitáhla sem i nebezpečného tygra. Ten Jim Miller se nejmenuje Jim Miller, je to formát. – A určitě začne hledat ty, co pověsili Sama Wortha."

Když Emmet Lester zmlkl, bylo v jeho pohledu možno docela nepokrytě rozpoznat dychtivou zvědavost.

Joshua Brackett si ho chvíli prohlížel. Prohlížel si ho velmi přísně, taikže Emmetu Lesterovi naskočily na čele krůpěje potu.

Pak řekl klidně: „Proč. ne? To tvé povídání bylo strašně zajímavé, Emmete Lestere. Doufám, že jsi Jimu Millerovi taky poděkoval. Kolik bylo v hotovosti?"

Emmet Lester polkl a olízl si suché rty.

„Kromě těch sedmi tisíc dolarů, co uložil Jim Miller, jsem měl v trezoru asi ještě dvanáct tisíc."

Joshua Brackett zamyšleně přikývl. „Ať ti něco dají v kuchyni k jídlu, Lestere. Myslím, že příští týden udělám kontrolu účetních knih v bance."

„Kontrolu, Brackette?"

„Jistě. Mám na to přece plné právo, ne? Banka teď ostatně patří mně."

„Jo," zavrčel Emmet Lester. „Zničil jsi mě. Všechny osadníky a malé rančery, kterým jsem dal půjčky, jsi z kraje vyhnal. Neměl jsem už šanci, jak dostat peníze a úroky nazpět. Připravil jsi mě o zisk. A nejen to. Všechno, co jsem investoval, je vniveč. A tak jsi mohl mou banku převzít a udělat mě v ní jen zaměstnancem."

„Byl jsem k tobě fér, Lestere. Ke každému, kdo je na mé straně, jsem fér. Dávám ti slušný plat."

„Jo," řekl Emmet Lester bezvýrazným hlasem. Obrátil se, sešel z verandy a kráčel napříč dvorem. Zmizel v kuchyňském baráku.

Hit Brackett a Mingo Skip se drsně rozchechtali.

„Šéfe, tohle je tvůj nepřítel," zamumlal pak předák. „Nedokáže přenést přes srdce, že se stal jenom tvým zaměstnancem. A přijel, aby nám přinesl špatnou zprávu. To mu udělalo náramnou radost."

„Tenhle ranč nemá se smrtí Sama Wortha nic společného," zabručel Joshua Brackett.

„Jenže každý v tomhle údolí si to myslí," řekl Hitt Brackett ledabyle.

Joshua se zadíval na svého mladšího bratra Hitta.

„Protože jsi mé příkazy vždycky plnil horlivěji a bezohledněji než bylo třeba. – Teď s tím přestaneš. Ode dneška se už nestane, aby se naši jezdci toulali po nocích. S tím bude konec. Už nemáš volnou ruku. Můžeš říct Melu Larrimerovi a Kirby Overmilovi, že od nynějška se každý ranč stará o sebe sám. Už tady nestrpím žádný výbor zlodějů, který tady sám o své újmě soudí a trestá. Brácho, nechal jsem ti příliš velkou volnost, když jsem tě pověřil tím, abys bojoval proti krádežím dobytka. S několika viníky bylo potrestáno mnoho nevinných."

„K našemu prospěchu," řekl Hitt ostře. „Ty osadníky jsme vyhnali k čertu. Jinak bys brzy musel přihlížet, jak ti jejich pluhy ukrajují z pastvin."

„Varoval jsem tě, Hitte. Mel Larrimer a Kirby Overmile ať si dělají, co chtějí. Ale Brackettovi už na sebe nebudou uvalovat další viny. To je mé poslední slovo. Jestli uděláš něco, o čem nevím a ke čemu nedám svolení, pošlu k čertu tebe!“

Teprve v posledních slovech Joshuy Bracketta se ozvala všechna jeho síla a tvrdost. A teprve teď bylo cítit jeho silnou vůli.

Jenže Hitt Brackett zůstal sedět naprosto klidný. Neodpověděl nic.

Holliday, který si teď říkal Jim Miller, dorazil na malý Worthův ranč teprve po soumraku.

Anna a Cole už ho čekali.

Když vůz zastavil, zůstal Holliday sedět celý vyčerpaný a skleslý na kozlíku. Měl strach z toho, že se bude muset seškrábat dolů z vozu, protože nevěřil, že by se udržel na nohou.

Za ním na voze kvokaly slepice a kdákaly kachny.

„To byl ale dlouhý den,“ zamumlal nakonec stísněně. „Cole, budeš muset vyložit vůz beze mě.“

Pokusil se slézt z vozu, ale kdyby nebyli zasáhli Cole s Annou a nepodepřeli ho, byl by spadl. Odvedli ho do domu a pomohli mu do pohodlného křesla u stolu.

Anna přinesla mléko.

„Máme už i kravské mléko,“ řekla. „Mléko ti udělá dobře, Jime. Každý den dostaneš alespoň dva litry mléka.“

Napil se. Chutnalo mu. Ačkoliv už mnoho let nevypil ani kapku mléka, chutnalo mu. Dokonce víc než whisky.

Anna mu pak přinesla večeři, ale nejedl mnoho, protože byl příliš unavený. Vypil ještě dvě sklenice mléka. Pak položil na stůl potvrzení z banky.

„Tohle je Jimmyho bankovní konto," řekl. „Ještě než to uslyšíte od jiných lidí, chtěl bych vám říct, že jsem musel sestřelit z koní čtyři bandity, protože mi ukradli peníze, které jsem právě uložil."

Anna na něj udiveně pohlédla. Cole se nevěřícně zeptal: „Čtyři bandity?"

„Jo, chlapče, slyšel jsem, že prý to byli bratři McLanové a Johnny Powder. Ten Powder je mrtev. Chtěli vyloupit banku, právě když jsem tam uložil peníze. – Možná mě tak vyčerpal ten souboj."

Opřel se o stůl a postavil se. Mléko mu dodalo trochu síly. Dokázal se udržet na nohou a namáhavě prošel místností.

Anna a Cole se za ním dívali.

Pak chlapec zašeptal: „To není možné! Bratři McLaneové jsou strašně nebezpeční. A Johnny Powder je zákeřný pistolník, co zabil už nejmíň tucet lidí. Není přece možné, aby ..."

Zarazil se a otočil se ke dveřím a nakoukl na dvůr. Holliday právě zmizel v domku, kde bydlel.

Cole se podíval na Annu Worthovou. „Madam, pojedu do města a zjistím, jak to bylo."

„Dobrá, Cole, až se vrátíš, vzbuď mě! Zaklepej na okno. Chci to vědět."

O šest hodin později Annu probudilo Colovo ťukání.

Pak zaslechla jak chlapec hlasitě křikl:

„Je to tak, madam! Rozdal si to se čtyřmi nejhoršími pistolníky tady v okolí. Sestřelil je z koní a oni mu nestačili zkřivit ani vlas. – No, kdo to vlastně ve skutečnosti je?"

„Dobrý člověk," odvětila rychle. „Cole, je to dobrý

člověk, který věří tomu, že brzy zemře. Měl by raději bojovat se svou nemocí. Pořád jsem mu říkala, že ho potřebuji a že bez něj jsem ztracená. Cole, prosím tě, udělej mu radost."

„Musí to být nějaký slavný pistolník," zamumlal chlapec. „Kdyby byl zdravý, rozmáčkl by oba Bracketty jako brouky. Ale možná se ho na tom jejich ranči začnou bát. Ve svém okruhu nikoho silného nestrpí. Brzy se tady objeví Hitt Brackett a začne mu poroučet. Když se podvolí, bude mít pokoj. Hitt Brackett je pravá ruka svého bratra. Bdí nad vším a stará se o to, aby tady v okolí nebyl nikdo mocnější než Joshua Brackett."

Zmlkl a sípavě oddychoval. Noc byla velmi tmavá, ale Anna si dobře všimla velkého rozrušení, kterým se chlapec doslova třásl.

A protože to byla žena, jejíž pocity a instinkty jsou mnohem jemnější než u muže, náhle se zeptala:

„Cole, proč Brackettovy tolik nenávidíš? Když o nich mluvíš, úplně z tebe čiší nenávist. Proč?"

Neodpověděl hned, ale zdálo se, že je zamyšlený. Možná byl jen překvapený a zaražený tím, že na něm jsou jeho pocity tak snadno poznat.

Nakonec zavrčel: „Myslí si o sobě, že jsou bozi. Už to samo je důvod, proč je nenávidět. Každého odstrčí a pošlapou ho. Strpí ve své blízkosti jenom lidi, kteří se jim podrobí. Ale to ještě není všechno. Sam Worth na mě byl hodný. Nebyl jsem nic jiného než tulák, nikde jsem nenašel pevné místo, kde bych mohl zůstat. Odevšad mě vyháněli, jako bych byl prašivý pes. Přišel jsem do tohohle kraje, protože jsem slyšel, že tady jsou silné bandy zlodějů dobytka. Chtěl jsem se k nějaké takové bandě přidat. Protože jsem chtěl nenávist, kterou vůči mě měli, jako vůči potulnému klukovi, přebít ještě větší nenávistí. Chtěl jsem se stát zlým,, protože mi nikdo nechtěl dát šanci být

dobrým. – Ale pak přišel Sam Worth. Asi mě tehdy správně odhadl. Musel poznat, co ve mně je. V něm jsem našel nejen dobrého zaměstnavatele, ale i otcovského přítele. Brzy jsem ho začal mít rád. Cítil jsem, že jsem dosáhl ve světě pevného místa, na kterém můžu zůstat a stát se dobrým člověkem. Najednou pro mě bylo všechno jednoduché a jasné. Zdálo se, že cesta mých dalších let je jasně předurčena. Poprvé v životě jsem byl šťastný a díval jsem se do budoucnosti s důvěrou. Chtěl jsem se osvědčit a získat si uznání Sama Wortha. – Jenže pak ho Breckettové zlomili. Poslali Minga Skipa, který Sama Wortha strašně zmlátil. A i když pak mohl Sam Worth vstát, byl pořád zesláblý – vnitřně. Byl dočista zlomený. – A tehdy jsem začal Breckettovy nenávidět, madam."

Po téhle dlouhé řeči se udýchaně odmlčel, obrátil se a odloudal se pryč.

Anna stála chvíli bez pohnutí u okna.

Měla nedobrý pocit.

Holliday spal až do poledne. Když se pak umýval v potoce, vyšla z domu Anna a chvíli ho pozorovala.

Vypadal už odpočinutěji. Dlouhý spánek ho tedy posílil. Když se utíral, všiml si jí. Zamávala na něj.

„Jime, pojď jíst! Copak nemáš hlad?"

„Strašný. Mám hlad jako vlk," zavolal na ni. A protože musel hlasitě křičet, hned ho to začalo dráždit ke kašli. Jenže ho tentokrát dokázal potlačit.

Když potom seděl v kuchyni a Anna ho obsluhovala, poznal, že už musela několik hodin tvrdě pracovat. A to ho zase rozmrzelo.

„Tak strašně rád bych ti chtěl pomoct, Anno," zamumlal.

„Jo," řekla hned, „potřebovala bych tvou pomoc, Jime. Na tomhle ranči je tolik práce. Cole se šel podívat po dobytku. Vyjel dost brzy ráno a chce se pokusit vyhnat z naší pastviny cizí krávy. – Musíme tady na ranči mít ještě jednoho nebo dva pomocníky. Tvou pomoc opravdu potřebuji, Jime. Ale neříkám ti to proto, abys hned začal pracovat. Říkám ti to, abych v tobě ještě víc podnítila přání, aby ses brzy uzdravil, abys byl silný."

Opět mu naplnila sklenici mlékem.

„Příští rok budeš zdráv, Jime. Vím to. Naprosto pevně tomu věřím. A ta víra mi dodává sílu a odvahu. Pořád na to mysli, Jime. Nevím, co by bez tebe bylo se mnou a s Jimmym."

Po těchto slovech se přívětivě a mile usmála. V jejím pohledu byla něha.

Pak vyšla ven a nechala ho o samotě s jeho myšlenkami.

Skutečně v něm začalo sílit přání.

Ano, chce, aby to dopadlo dobře. Cítil totiž stále víc, že by mohl být tím nejšťastnějším mužem na světě.

Když pak příštího dne vstal po více než čtrnácti hodinách spánku, bylo už slunce vysoko na nebi. Dostal pořádnou snídani a cítil se po ní tak silný a svěží, jako už dlouho ne.

„Dnes ti pomůžu, Anno," řekl. Přikývla a znovu se mile usmála. Obličej měla sluncem opálený ještě víc než dříve. Modré oči jí zářily. Hluboko ve svém nitru si byl Jim vědom toho, že ještě nikdy se mu žádná žena nelíbila tak jako Anna. Řekla: „Musíš jíst hodně zeleniny, Jime. – Jenže tak rychle mi zase v zahrádce nevyroste. Všude tady po okolí roste »squaw«. Znáš to?"

Zavrtěl hlavou. „Znám všechny druhy whisky a vína.

Znám všechny hazardní hry. – A znám i všechna divoká města a jejich salony a hráčská doupata.“

„Ukážu ti squaw,“ řekla. „Dá se z něj připravit jídlo. Indiáni říkají, že je moc zdravé.“

Později skutečně obcházel s kosíkem okolí rance a lámal stoníky oné rostliny.

Když košík přinesl domů a chtěl znovu vyjít ven, spatřil dva jezdce, kteří se blížili k ranči.

Pomalu se posadil na lavici u stěny domu a čekal. Lehká práce jej poněkud vyčerpala. Otřel si z tváře pot a pak si složil ruce do klína.

Oba jezdci pomalu přijeli a deset kroků před ním zastavili své koně.

Ze zahrady za domem přišla Anna. V náručí držela dítě.

Návštěvníci sáhli po kloboucích. Vypadali jako lidé od krav, ale určitě to nebyli obyčejní kovbojové. Byli středního věku a vypadali drsně.

„Tohle je sousedská návštěva, madam,“ řekl jeden z nich mírně.

„Pak sesedněte, pánové,“ odvětila Anna. „Jestli chcete čerstvé mléko, můžete ho dostat.“

„Jste velice laskavá, madam,“ zamumlali oba návštěvníci.

Sesedli. Anna zmizela v domě. Oba muži se podívali na Hollidaye. Byl to trochu udivený a nevěřícný pohled.

„Vy jste ten člověk, co předevčírem vyřídil ty bankovní lupiče?“ zeptal se jeden.

„Měl jsem veliké štěstí,“ zamumlal Holliday mírně. „Vůbec nevím, jak se stalo, že jsem mířil tak dobře. Asi to bylá jenom náhoda.“

Na ta slova neodpověděli muži nic.

Stále si ho velice důkladně a udiveně prohlíželi.

Ven vyšla Anna s podnosem, na kterém stály čtyři sklenice s mlékem. Oba návštěvníci s díky po sklenicích

sáhli a napili se. Bylo na nich vidět, že by raději pili whisky. Ale byli natolik zdvořilí, aby to na sobě nedali znát.

„Já jsem Mel Larrimer," řekl jeden. „Můj ranč leží dvacet mil odtud na jih. Chtěli jsme se jen představit. Tohle je Kirby Overmile. Jeho ranč leží asi patnáct kilometrů západně. Velice nás těšilo, madam. Pokud byste potřebovala jakoukoliv pomoc ..."

„Už si nějak poradíme, ačkoliv máme zatím jen jednoho jezdce. Jenže ten jezdec mi řekl, že mnoho z našeho dobytka uteklo a že i na našich pastvinách je spousta cizích krav. Byla bych vám vděčná, pánové, kdyby se v tom mohl udělat trochu pořádek."

„Postaráme se o to, madam."

Po těch slovech oba rančeři odložili prázdné sklenice a opět nasedli. Ještě jednou se zkoumavě a ostře podívali na Hollidaye. Pak upřeli pohledy na Annu. Kirby Overmile byl zavalitý a zamlklý. Působil velmi uzavřeně a hromotlucky. Mel Larrimer vypadal přístupnější. Nebyl vysoký, ale svalnatý a hbitý. Měl světlé vousy a bystré oči.

Najednou z koně řekl:

„Mrzí nás, že jste přišla o manžela, madam. Ale tyto končiny jsou velice drsné."

„Můj muž nebyl nikdy zlodějem dobytka. Byl zavražděn."

Řekla to pevným a rozhodným hlasem.

Ale muži už jí neodpověděli. Dost prudce otočili své koně a nasadili jim ostruhy. Jejich odjezd se podobal spíše útěku.

Vypadalo to, jako by už nemohli v Annině přítomnosti vydržet.

Holliday se za nimi bez hnutí díval. Anna se posadila vedle něj.

„To byla ale velice podivná návštěva," řekla.

„Jo,“ zamumlal Holliday. „Tihle dva chtěli vidět vdovu po Samu Worthovi a zároveň sem přijeli, aby si omrkli mě. Tihle dva mají pořádné starosti a museli se dost přemáhat, aby vypili to mléko. Možná, že mléko vůbec nesnášejí. – Ale možná, že je taky stálo přemáhání jen to, že si od tebe měli něco vzít, Anno.“

„Protože Sam byl podle nich zloděj dobytka?“

Zeptala se zostra. Holliday se na ni vážně zadíval.

„Protože cítili hanbu a soucit,“ řekl pak drsně.

„Och!“

Chtěla vyskočit, ale on ji chytil za ruku.

„Nemá smysl, Anno, abychom si něco namlouvali. Nebyli to nijak důležití lidé. Ale v tomhle kraji jsou jen tři významné ranče. A majitele dvou z nich jsme teď právě viděli. Jsou nedůležití. I když teď cítí stud a vinu, jsou nedůležití. Dojem si můžeme udělat až potom, co uvidíme Brackettovy.“

Řekl to vážně. Anna pomalu vydechla.

„Kdybych věděla, že se nějak podíleli na Samově zavraždění, došla bych si do domu pro brokovnici a střílela bych.“

„Tak rychle si nemůžeš dělat úsudky, děvče.“

Vstal, vzal rybářský prut, který visel na zdi domu a pomalu odešel.

Anna se za ním dívala. Viděla, že Holliday už teď dokáže zvedat nohy ze země daleko lépe, že už je za sebou nevleče jako dřív.

V domě se rozplakal Jimmy. Jistě dostal hlad.

Vešla rychle dovnitř.

O tři hodiny později, když už slunce stálo nízko na západě, zaslechl Holliday Annino volání. Položil prut na

zem a vstal.

Anna sem k němu běžela od ranče. Vykasala si sukni, aby mohla běžet rychleji.

Pohnul se a vyběhl jí vstříc. Ale už po dvaceti krocích musel zpomalit. To už byla Anna takřka u něj. Oči jí sršely vztekem. Měla brunátnou tvář a sotva popadajíce dech, řekla:

„Zmlátil Cola! – Přijel jakýsi muž a přivezl Cola – ležel napříč přes koně. Sotva se hýbal a hned spadl na zem. Ten darebák Cola …“

Dech jí došel. Holliday prošel kolem ní. Hubená, vyzáblá tvář se zachmuřila. Vypadala temně a chladně. V hlubokých očích se mu zablýskl ledový chlad. Ale kráčel pomalu a rozvážně. Věděl moc dobře, že nesmí jít příliš rychle a plýtvat silami. Až dojde na dvůr ranče, určitě ho čeká náramná nepříjemnost.

Takže kráčel pomalu a připadal si, jako tenkrát před několika týdny v Tombstone, když kráčel s Earpovými čtvrtou ulicí k ranči O. K. A tehdy si myslel, že to je jeho vůbec poslední cesta v životě.

Ale pak pro něj začala nová cesta.

Teď kráčí po boku Anny Worthové.

Rozepjal si staré kordové sako, které měl i za teplého dne pořád zapnuté, protože i na slunci mu občas bývala zima.

Anna si toho všimla. Zpod saka mu vyčnívaly rukojeti dvou revolverů, které měl zastrčené v pouzdreech v podpaží.

„Och, Jime …,“ začala, ale on na ni ostře ze strany pohlédl a řekl pevně:

„Anno, tohle bude první zkouška tady. Jestli máš v úmyslu v tomhle kraji zůstat a vychovat ze svého syna hrdého člověka, který nebude muset vyrůstat ve stínu jiného – no, Anno Worthová, pak mě nech jednat.“

Oči mu chladně svítily. Teprve teď pochopila, jakého v něm má ochránce. Zase si vzpomněla, jak před několika dny bojoval se čtyřmi bandity a jak je přemohl.

„Och, Jime Millere, kdo vlastně jsi?“

„Možná se to jednou dozvíš,“ zamumlal.

A pak oba vešli mezi stodolou a stájí na dvůr ranče.

„Běž do domu, Anno,“ řekl tiše, ale ostře a rozhodně. Pak se už o ni nestaral, ale blížil se k muži, který uprostřed dvora klidně seděl na koni a nepřítomně na něj zíral.

Na dvoře stál ještě další kůň. Bylo to zvíře Cole Twista. Jenže Cole dřepěl na zemi. Opíral se roztřesenýma rukama o zem a jistě se snažil vstát. Jenže ruce se mu pořád podlamovaly. Upadl na obličej. Holliday zaslechl, jak Cole bolestivě zasténal. Tenhle zvuk mu pronikl až do morku kostí a zapudil v něm jakoukoliv myšlenku na vlastní bezpečí anebo soucit s neznámým mužem.

Tady leží zbitý chlapec, který má přece právo na to, aby mohl žít beze strachu.

Holliday se podíval na muže, který přijel s Colem a který ho přivezl.

Spatřil Hitta Bracketta – ale ještě netušil, že je to on. Hlas mu zněl velice mírně a klidně, když se zeptal:

„Co to znamená, pane? Váš kůň má vypálenou značku Brackettova ranče. Mám snad tu čest s jedním ze dvou Brackettů?“

Hitt Brackett na něj zostra pohlédl. V očích se mu žádostivě zalesklo. Pak se podíval na Annu, která se zastavila přede dveřmi srubu.

Když pak upřel znovu pohled na Hollidaye, otevřel konečně tenká ústa a řekl rozvláčně:

„Jo, já jsem Hitt Brackett. Nachytal jsem tohohle klacka při tom, jak hnal stádo krav, které měly značku našeho ranče.“

„Měl za úkol vyčistit naše pastviny od cizího dobytka,“

řekl Holliday. „Měl z našich pozemků vyhnat všechny krávy s cizí značkou. – Co se mu stalo?“

Hitt Brackett zaváhal. Pak se ale najednou usmál.

„Je zakázáno,“ řekl, „přibližovat se našim kravám na víc než na deset yardů. A je taky zakázáno, je někam hnát. Když si někdo myslí, že jsou na nesprávné louce, má přijít k nám na ranč a poprosit, abychom je odehnali jinam. Je to jasné, pane? – Jste přece Jim Miller, ne? Nebo si tak jen říkáte tady?“

Holliday přikývl. „Chápu,“ zamumlal. „Chcete nám dát za vyučenou a ukázat nám, jakou mají Braclkettovi moc. Když budou vaše krávy spásat naše louky, nesmíme je vyhnat, ale musíme přijet s prosíkem k vám na ranč. – Fajn. Ale proč jste zmlátil toho hocha? Udělal jste to přece vy, že?“

Hitt Brackett přikývl.

„Byl drzý,“ zamumlal. „Řekl mi, že mám na té pastvině stejně málo co pohledávat, jako naše krávy. A tím to přehnal. Jeho bývalý šéf byl zlodějem krav. A my jsme si mysleli, že tahle veš už tady po smrti šéfa nezůstane. Jenže ten parchant je tady pořád. A aby se mu nechtělo přijít znovu, naučil jsem ho, co je to »bázeň před bohem«. Přikázal jsem mu, aby vám vyřídil, že musí tenhle kraj opustit do dvanácti hodin. V Oasis Valley už pro něj není místa.“

Holliday to vyslechl a přikývl. „Brackettovi si o sobě moc myslí – to už jsem slyšel. Ale když se tak dívám na vás, Hitte Brackette, tak mi vůbec tak silný nepřipadáte. Cole Twist tady zůstane. Bude pracovat pro tento ranč. Nikdo z Brackettů není tak silný, aby to mohl zakázat. – Tak už konečně slezte z koně, Hitte Brackette. Tohle si

ranč Sama Wortha nedá líbit. Stojí za svým jezdcem. Musím vás zřejmě trochu usadit, Hitte Brackette. Abyste si uvědomil svou skutečnou sílu.“

Hitt Brackett se několik vteřin nehýbal. Ale v očích mu bylo možno číst hluboký údiv. Udiveně zíral na Hollidaye.

Pak si ho ještě jednou zostra přeměřil. Ale to, co spatřil, mu nedělalo nijak veliké starosti. Holliday vypadal skutečně strhaně, zpustle, unaveně a vyčerpaně.

A přece jakoby z něj vyzařovala podivná výhružná síla, která by kohokoliv jiného než Hitta Bracketta jistě varovala. Jenže na Hitta Bracketta si ještě nikdo nikdy netroufl, neřkuli, aby nad ním zvítězil. Věřil ve svou neporazitelnost, a dokonce by si to rozdal i se svým bratrem Joshuou.

Zároveň byl ovšem i zlý a zákeřný.

Přikývl.

„Slyšel jsem o vašem souboji ve městě, Jime Millere,“ zamumlal sípavě. „To byla dobrá práce. Byl jsem na vás zvědavý a poslední noci jsem špatně spal. Vážně bych chtěl zjistit, jestli jste lepší než Brackettovi.“

Po těch slovech pomalu sesedl a poplácáním odehnal koně stranou. Upravil si opasek se zbraní a pravý kolt. Pak pohlédl na Hollidaye.

„Coll Twist je veš,“ řekl. „Musí odejít z údolí, Millere. Možná pošlu pryč i vás. Líbíte se mi čím dál míň. Jo, měl bych vás zmlátit a poslat pryč. Tady, v údolí, se Brackettům neodporuje. Jestli to nedovedete pochopit a vzít si z toho ponaučení, bude vám krušno.“

Zajel pravačkou k pažbě koltu. Oči mu zaplály žárem silné touhy. Ano, byl ztělesněná zloba a zákeřnost. Jasně cítil touhu rozdat si to s tím člověkem, který dokázal vyřídit čtyři bandity. S tímto přáním sem přišel. A stačila mu k tomu první sebemenší záminka.

„Ty blázne,“ řekl Holliday trpce, „dělám to nerad, ale

musí to tak asi být, aby nás Brackettovi respektovali. Patříte k těm hlupákům, co jednoho dne tvrdě narazí. Tak jdeme na to!“

Poslední slova vyrazil ostře. A ačkoliv se nepohnul, Hitt Brackett toho povelu poslechl. Zřejmě poprvé v jeho životě prorazil pevný krunýř víry ve vlastní nepřekonatelnost závan tušení smrtelného nebezpečí. Zřejmě si už najednou nepřipadal tak silný. Možná také cítil na zlomek vteřiny instinktivní strach.

Táhl kolt. A táhl ho neuvěřitelně rychle a hladce.

Jenže ho táhl proti člověku, který patřil k pistolnické špičce a jehož jméno se vyslovovalo jedním dechem s takovými esy jako Wild Bill Hickock, Wyat Earp a Billy the Kid. Táhl zbraň proti doktoru J. H. Hollidayovi, který patřil ke čtyřem největším pistolníkům, jež v dějinách Divokého západu, tak bohatých na souboje, nikdo nepředčil – ani Jesse James, obávaní bratři Daltonové, ani legendární King Fisher, Mastertonovi ani jiní, kteří se tak smutně proslavili.

Když Brackett sáhl po koltu, pohnuly se Hollidayovy ruce.

A když chtěl zmáčknout, zahlédl už plamínek ústí Hollidayovy pistole. A ještě dříve, než pocítil náraz kulky, došlo mu, že byl opravdu blázen, a že teď skutečně dostane drsně za vyučenou.

Když se svíjel se sténáním na zemi, Holliday k němu pomalu přistoupil a nohou odkopl kolt, který Brackettovi vypadl z ruky. Ještě pomaleji se sehnul a vytáhl mu z opasku druhý kolt.

Pak se zase napřímil a otočil se k Anně Worthové.

„Musíme ho svázat,“ řekl. „Naložím ho na vůz a pojedu k jeho bratrovi.“

Anna překonala strnulost. Divoce vykřikla a rozběhla se k němu. Tahala ho za klopy saka a neustále pronikavě

křičela:

„Zabijí tě, Jime! Určitě tě zabijí! Nemůžeš přece ...“

„Krvácí. Spoutej ho! Chci k Joshuovi Brackettovi. Nevěřím, že i druhý Brackett by mohl být takový hlupák. – Nechápeš, Anno? Přivezu Joshuovi Brackettovi bratra živého a chtěl bych se s ním dohodnout. Musím se o to přece pokusit. Protože možná už nebudu dlouho ...“

Zarazil se.

Ale Anna pochopila, co chtěl v rozrušení říci...

Vozem to trvalo Hollidayovi k ranči Brackettových celé čtyři hodiny.

Konečně se před ním ve tmě objevila světla a on pak po chvíli vjel mezi dřevěné domy, stáje, kůlny, dílny a skladiště. Byl to skutečně veliký ranč. V jeho čeledníku bylo dost místa pro tři tucty jezdců.

Jakýsi muž vyšel vozu vstříc, když však Holliday jel rovnou na něj, uskočil s kletbou stranou. Holliday zastavil před hlavní budovou ranče. Otevřenými dveřmi a mnoha okny z něj dopadalo na dvůr světlo. Muž utíkal vedle vozu a pořád ještě chrlil nadávky:

„K čertu, ty idiote! Kdo vlastně jsi?“

Ale Holliday mu neodpověděl, protože na verandě domu se objevila mohutná postava a přistoupila až těsně k zábradlí. Holliday zastavil a zeptal se:

„Vy jste Joshua Brackett?“

„To jsem! A kdo jste vy?“

„Jim Miller z ranče Sama Wortha. Mám tady na voze vašeho bratra. Dostal dvě kulky a není mu zrovna dobře.“

Mezitím se kolem Hollidayova vozu utvořil hlouček mužů. Kdosi se zezadu vyhoupl na vůz. Byl to předák Mingo Skip. A o chvíli později zvolal:

„Je to Hitt, šéfe.“

„Podej mi ho dolů, Mingo,“ řekl Joshua Brackett stísněně a sešel po schůdcích verandy. Zvedl ruce, aby bratra odnesl. Po chvíli s ním zmizel v domě a přes rameno zavolal:

„Dojeďte někdo do města pro doktora! Millere, Jime Millere, pojďte dovnitř. Chci si s vámi promluvit!“

„Proto jsem taky přijel,“ zabručel Holliday a omotal pomalu opratě kolem brzdy. Seskočil na zem a strašně se rozkašlal.

Po chvíli se dal vrávoravě do pohybu a vyšel po třech schůdcích verandy. Dokázal dojít až k pohodlnému křeslu, které tam stálo, a posadil se.

Před verandou stála skupina kovbojů. Pak ale vyšel ven Mingo Skip a zastavil se u Hollidaye. Řekl chlapům dole:

„Všechno v pořádku, hoši. Hitt to dostal zepředu do nohy a do ramene. Je v bezvědomí a ztratil hodně krve, ale je dobře obvázán. Není to životu nebezpečné. Jděte spát, hoši. Zítra bude spousta práce. Vyrazíme ještě před rozedněním.“

Muži se váhavě rozcházeli.

Mingo Skip se zeptal Hollidaye:

„To vy jste ho tak zřídil?“

Zeptal se výhružně a vztekle. Jiný muž, než Holliday, by zřejmě s kladnou odpovědí zaváhal.

Jenže Holliday řekl: „Jo, to jsem byl já.“

Mingo Skip strnul úžasem. Nakonec ze sebe vysoukal: „A to si ještě troufáte přijet sem?“

„Proč ne?“

Na to nenapadla předákovi ranče žádná odpověď. Musel si to všechno nejprve utřídit v hlavě. Než ovšem došel k nějakému rozhodnutí, vyšel z domu Joshua Brackett.

„Proč nevejdete dovnitř, Jíme Millere?“

„Rád jsem na čerstvém vzduchu. Je příjemná noc – suchá a teplá. To mi dělá dobře.“

Holliday to zamumlal mírně. Ve skutečnosti se ovšem zase cítil tak vyčerpaný, že se mu nechtělo zvedat z křesla. Věděl, že všechny síly bude potřebovat při konfliktu, ke kterému teď určitě dojde.

„Šéfe,“ prudce zaburácel Mingo Skip, „tenhle člověk postřelil Hitta. A já nechápu, proč ho ještě dovezl sem a proč se místo toho někde neschoval.“

Joshua Brackett těžce oddychoval. Natáhl už k Hollidayovi krátkou, ale velmi tlustou paži. Pak se ovšem zarazil a zamířil ke druhému křeslu. S funěním se do něj svalil a pak se zlostně a drsně zeptal:

„Co to znamená?“

Holliday se na něj podíval. Cítil, jak si ho muži kousek po kousku důkladně přeměřují. Na verandě bylo dost světla, které sem dopadalo třemi okny a otevřenými dveřmi.

Pevně se podíval na Joshuu Bracketta a řekl:

„Mohl jsem ho zabít – ale nechci boj. Přivezl jsem ho sem, protože doufám, že druhý Brackett – jeho starší bratr – není takový hlupák. A dříve, než se budeme bavit o tom všem, chtěl bych ještě říci jedno.“

Udělal krátkou odmlku.

Pak suše a stroze řekl:

„Jsem nemocný a vlastně se divím, že ještě žiju. Ze smrti nemám strach – na to ji čekám příliš dlouho. Takže se nebojím. Ani trochu. Bylo by dobře, kdybyste si to pořádně uvědomil, Joshuo Brackette. Takže vyhrožovat mi nemůžete. Nebyla to vůbec taková odvaha – jak se zdá vašemu předákovi.“

Po těchto slovech zmlkl. Nevyslovil žádnou hrozbu. Jen jasně dal najevo, že se považuje za nemocného člověka, který už není dalek smrti, a proto je nebojácný. Ale

nevyhrazoval. Neřekl, že má u sebe dva kolty, jimiž by byl schopen rozpoutat hotové peklo, kdyby se někdo na ranči pokusil, dotknout se ho.

Ne, nic z toho neřekl.

Ale Joshua Brackett a jeho předák Mingo Skip to pochopili.

Věděli už teď, jaký člověk to k nim přijel na návštěvu. Nemuseli si ani připomínat, že se postavil bankovním lupičům a že postřelil Hitta Bracketta.

Ne, byli si toho až příliš dobře vědomi.

Joshua Brackett rozmrzele zavrčel: „No dobrá. Tak nám povězte, co máte na srdci. Až s tím skončíte, odpovím vám."

A Holliday začal povídat. Začal s oním dnem, kdy našel Annu Worthovou v její těžké hodince ve voze u cesty. A skončil až Hittem Brackettem. Pak se na chvíli odmlčel a stroze dodal:

„Nevím, jestli byl Sam Worth zlodějem dobytka. Nezajímá mě to. Nepřišel jsem také proto, abych našel jeho vraha. Ale dokud jsem naživu, budu chránit Worthův ranč a všechno, co k němu patří. Brackette, všechno, co patří k Worthovu ranči, je pro vás a vaše lidi nedotknutelné. Dávejte si své rozkazy tady v kraji komu chcete, ale nám ne. Syn Sama Wortha – Jimmy – nebude vyrůstat ve vašem stínu. Anna Worthová nesmí žít ve strachu. A naši jezdci budou nerušeně konat svou práci. – Rozumíte mi, Joshuo Brackette? Jestli se do nás ještě někdo z tohoto ranče někdy pustí, budu předpokládat, že jste za to odpovědný vy. A přijedu sem a zabiju vás."

Poslední větu neřekl výhružně, a už vůbec ne povýšeně. Zněla roztrpčeně a stroze. A přece v ní bylo cosi nezvratného. Mingo Skip začal hned nadávat. A Joshua Brackett se zavrčením vyskočil. Pak se ale zarazil. „Klid, Mingo," vyštěkl a přistoupil k zábradlí verandy. Chvíli tam

mlčky stál a díval se na dlouhý barák mužstva, ve kterém teď zrovna zhasínala světla.

Nakonec se pomalu otočil, posadil se na zábradlí a plácl se dlaní do stehen.

„Ne," zavrčel, „nejsem takový blázen jako Hitt. A když narazím na člověka s formátem, tak to poznám a respektuji ho. Hitt jednal bez mého pokynu. Ale to nemá být omluva. Protože na tomhle ranči jsem jako jeho šéf zodpovědný za všechno já. Vy jste velice jasně vymezil hranice, Jime Millere. Rád bych věděl, kdo doopravdy jste. Kdybyste byl zdravý a při síle, takže bych se vás musel obávat, asi bychom se utkali v souboji. Jenže já jsem pochopil, oč vám jde. Nemusíte se obávat. Nebudu bojovat proti mladé vdově, která chce ze svého syna vychovat rovného chlapa. Anna Worthová a malý Worthův ranč mají můj respekt. Jo, udělám dokonce ještě něco víc, pane. Slibuju vám, že budu vdovu po Samu Worthovi a jejího malého syna nenápadně a bez toho, aby to o mně vyšlo najevo, chránit. Spokojen, Millere?"

Holliday pomalu vstal.

„Tušil jsem, že jste jiný, než Hitt," zamumlal. „Až bude zase zdráv, držte ho zpátky."

Po těch slovech se otočil na Minga Skipa.

„Vy jste kdysi velice zle zmlátil Sama Wortha, kovboji. Udělalo vám to radost?" Předák zlostně odfrkl.

„Sam Worth byl zlodějem dobytka. Jedno z našich telat mělo jeho značku. Zmlátil bych i svého vlastního bratra, kdyby ukradl krávu z našeho ranče. – A Sam Worth dostal navíc ještě později šanci. Támhle z toho kopce sem oknem vystřelil na mého šéfa. Pana Bracketta mohla ta zákeřná kulka docela dobře třeba připravit o život."

Holliday se podíval k onomu kopci. Byl opravdu velice blízko. Jeho svah končil těsně u zdi stájí ranče. Holliday se také podíval k oknu a uvažoval o dráze střely.

Střelec skutečně mohl z kopce střílet přes střechy stájí a přes dvůr až sem do okna. Vzdálenost nebyla větší než dvěstě yardů.

„Jste si jist, že to byl Sam Worth?“ zeptal se nakonec.

„Kdo jiný?“ zeptal se Joshua Brackett. „Byl přistižen při krádeži dobytka. Mingo ho strašně zmlátil. Takže měl ohromný vztek.“

„A tak jste jeli k němu a oběsili ho, Brackette?“

„Ne, Millere, to ne!“

„Ale kdo jiný to mohl udělat?“

„Říkal jste, že jste sem nepřijel proto, abyste hledal vraha Sama Wortha, Jime Millere.“

„Ne,“ zamumlal Holliday. „K tomu mi chybí síly. Ale možná jednou přijde ten chlap za mnou. A jestli vy, Joshuo Brackette, nemáte se smrtí Sama Wortha nic společného, pak byste se měl z toho podezření očistit.“

Pomalu sešel ze schůdků verandy a vyhoupl se na vůz.

„Chtěl byste být mocným mužem, Joshuo Brackette?“ zamumlal odtamtud. „Jenže velikost člověka se neměří jen jeho činy a tím, že udílí rozkazy jiným. Když chcete být velkým, Joshuo, musíte být spravedlivý – i vůči malým. A já mám pocit, jako byste se bál, že se najdou vrazi Sama Wortha. Raději se smíříte s tím, že lidé tady v Oasis Valley si budou potají myslet, že jste rozkaz k tomu oběšení dal vy.“

Po těch slovech pomalu odmotal opratě od brzdy a pomalu odjel.

Joshua Brackett zůstal ještě dlouhou dobu nehybně stát. Bouřila v něm změť pocitů. Zamýšlel se nad posledními slovy návštěvníka.

A náhle jasně poznal, že se opravdu bojí toho, že se bude muset dozvědět, kdo je odpovědný za smrt Sama Wortha.

Holliday dorazil na Worthův ranč krátce před rozbřeskem. Zabalil se do dvou přikrývek, přestože noc byla dost teplá, třásl se zimou a pořád kašlal.

Anna Worthová ho čekala a pomohla mu do jeho příbytku. Uložila ho do postele a přinesla mu horké mléko. Na nic se ale nevyptávala.

„Budeme teď mít pokoj – dokud bude Hitt Brackett nemocný," zamumlal. „A Joshua Brackett není vzteklý vlk, který by každého pokousal. Jenom si myslí, že jím je, a je na to strašně hrdý. – Jak je Colovi?"

„Za pár dní bude zase moci jezdit. – Och, Jime, já jsem tak ráda, že se ti nic nestalo a že ses vrátil!"

„To jsem taky rád," řekl vyčerpaně a rázem usnul.

Spal plných šestnáct hodin.

Teprve pozdě večer se podíval za Colem a posadil se vedle Colova lůžka na bednu. Col měl napuchlou a rozbitou tvář. Viděl jen na jedno oko. Když začal mluvit, praskl mu ret a začal krvácet.

Řekl: „Děkuju vám, Jime. Ale nebylo třeba, abyste se kvůli mně bil s Hittem Brackettem. Až se uzdravím, oba Bracketty zabiju – oba! Tentokrát budu..."

Sípavě se zarazil.

„Chlapče," zamumlal Holliday, „už jsi někdy zkoušel někoho zabít?"

„Ne – ne," vysoukal ze sebe mladík.

„Tak to ani nezkoušej. A pamatuj, Cole, že nenávist vede rovnou do pekla. Pomsta se nikdy nevyplácí."

Ale Cole neodpověděl. Otočil hlavu stranou.

Holliday zamyšleně vyšel ven.

Uběhly tři dny. V klidu a bez jakýchkoliv zvláštních událostí.

Čtvrtého dne se toho ovšem seběhlo mnoho. A to nejen na Worthově ranči.

Čtvrtého dne Cole Twist vstal a objevil se v kuchyni.

Anna ho přivítala milým úsměvem a postavila před něj snídani. Cole se na ni vděčně podíval.

„Děkuju vám za všechno, madam. Jste na mě moc hodná."

Na chvíli mu položila dlaň na jeho kštici vlasů. Cole vypadal ještě dost špatně, i když obličej už neměl napuchlý. Zato mu teď hrál všemi barvami. Na židli také seděl celý pokroucený. Žebra ho stále ještě při každém pohybu strašně bolela.

„Cole," řekla, „všechno bude zase v pořádku."

„Jistě," řekl podivně odhodlaně a pustil se do jídla. Pak vyšel ven a začal vyměňovat poškozené tyče v ohradě. Pracoval velmi pečlivě.

O něco později se objevil Holliday se svým rybářským prutem a zastavil se na chvíli u něj. Ty tři dny, které proběhly v klidu a které strávil na slunci, nebo tmi, že se jen mírně pohyboval, mu přinesly trochu zotavení a sil.

Cole se zarazil a podivně na něj pohlédl.

„Nevěřím, že nás Brackettové nechají na pokoji," řekl chraptivým hlasem. „Nechal jste se oklamat, Jime."

„Ne, Cole. A ty bys měl v sobě potlačit tu svou touhu pomstít se Brackettovým za výprask. Jen klid, Cole. Vím, že cítíš vztek, hanbu a nenávist. Ale zapomeň na ten výprask. Hitt Brackett už svůj trest dostal."

„Tady je jenom jeden divoký vlk. Rozkazy udílí jeho starší bratr. Od Joshuy Bracketta pochází všechno to zlo," zamručel hoch trucovitě. „Odjedu pryč," řekl pak pevně.

„To nedovolím, Cole. Dávám na tebe stejný pozor jako

na Annu a na Jimmyho. Patříš k nám. Jen si odjed – já tě přivezu nazpět!“

Po těch slovech pokračoval Holliday dál. Cole Twist zíral za ním.

Trpce si povzdychl, a pak se podíval na Annu, která pracovala na zahrádce a občas pohlédla směrem ke kolébce, která stála pod břízou. Tu kolébku včera udělal Holliday z březových prken.

Chlapec si opět povzdychl.

„K čertu,“ řekl, „oni věří slovu Joshuy Bracketta. No, však já už se postarám, aby ho taky dodržel.“

Chtěl se zase vrátit ke své práci, když v tom zahlédl blížícího se jezdce. Nepřijížděl po cestě nýbrž se objevil od lesa. Musel sem přijet přes kopce.

Vzápětí také onoho jezdce poznal. Byl to Jack Drango. Brzy u něj zastavil koně a pohlédl na Cola s mírným opovržením. Drango byl vysoký a mrštný jako divoká kočka. Měl vlasy černé jako havran a odvážný obličej. Ano, už na pohled vypadal jako pirát pastvin. A byl nebezpečný. To, čím byl – nebo se alespoň domníval, že je Joshua Brackett tady na pastvinách, tím byl Jack Drango v horách: šéfem mnoha malých lidí.

Bandita na Cola Twista kývl a ledabyle pronesl:

„Pojď ke mně do hor, hochu. Tam dostaneš spoustu příležitostí, jak to Brackettům vrátit. Známky Hittových pěstí ti zůstanou na tváři celý život. Pojď se mnou do hor, hochu.“

Aniž by čekal na Colovu odpověď, bandita se rozjel, protože si už dávno všiml Hollidaye na břehu malého jezírka. Zajel až těsně k němu, pak vysunul jednu nohu z třmenu a položil si ji přes hrot sedla. Uvelebil se tedy na sedle pohodlně jako žena, vytáhl si váček s tabákem a ubalil si cigaretu.

Holliday připevnil na háček další žížalu a hodil vlasec

do vody. Pak řekl jen jakoby mimochodem:

„Pane, váš stín padá na vodu a plaší mi ryby."

Jack Drango se zasmál. „Vlastně bych vás měl odprásknout," řekl, „protože bratři McLanové a Johnny Powder byli mí lidé. Měli vyloupit banku, protože ta už dávno nepatří Emmetu Lasterovi, ale Joshuu Brackettovi. Brackett měl ty lupiče pronásledovat. Zvolili jsme si za past moc dobré místo. – A vy jste mi to překazil, pane."

„Nedalo se tomu zabránit," zamumlal Holliday. „Protože já bych nerad o těch svých sedm tisíc dolarů přišel."

„To docela chápu," ušklíbl se bandita. „A proto vás taky nezastřelím."

Na to Holliday neodpověděl. Nepovažoval za důležité hádat se tady o to, jestli tenhle člověk dokáže zacházet s koltem hbitěji než on sám. Spíše čekal, až návštěvník uvede důvod svého příchodu.

A to se také vzápětí stalo.

Jack Drango byl člověk, který nikdy nechodil dlouho kolem horké kaše. A tak řekl:

„Můžu vám říci, kdo oběsil Sama Wortha."

Holliday odložil prut na zem a pomalu vstal.

„Kdo jste?" zeptal se.

„Jack Drango."

Holliday nedal na sobě znát sebemenší údiv. O Jacku Drangovi už ovšem slyšel. Ten bandita byl neblaze proslulý a v několika státech na něj byly vydány zatykače. A právě na ty si teď Holliday matně vzpomněl.

Ano, vidí tedy Jacka Dranga před sebou. Vlastně je to mnohem obávanější bandita než Billy the Kid, Jesse James a několik dalších psanců.

„Nejste zvědavý, komu padl Sam Worth za oběť?" zeptal se bandita.

Holliday přemítal.

„Proč mi chcete dát ten tip, Drango? Co si od toho slibujete?“

„Slyšel jsem, že jste sejmul Hitta Bracketta a že jste ho odvezl k jeho bratrovi. Dokonce i na jejich ranči mám své lidi. A ti mi hlásili, že Joshua Brackett k vám byl celkem shovívavý a že se nepokusil získat váš skalp.“

Drango udělal malou odmlku, usmál se, a pak odhodil nedopalek cigarety do vody.

„Měl jste Hitta Bracketta zabít,“ řekl potom. „To byste totiž zabil vraha Sama Wortha. Až bude zase v pořádku, zkusí to na vás znova.“

„Máte důkazy, Drango?“

„Mám, pane. Někdo střelil na Joshuu Bracketta přes okno v domě na jeho ranči, ale jenom ho poranil. Jenže Hitta Bracketta to pořádně rozzuřilo a tak se pustil na lov. Překvapil několik mých přátel při kradení dobytka. Bylo z toho několik mrtvých. Zbytek mých přátel se rozprchl do všech stran. Hitt Brackett jednoho z těch prchajících pronásledoval. Ten muž byl raněný a bez vědomí Sama Wortha se schoval tady, v rozestavěné stodole. Hitt Brackett ztratil stopu – ale přijel sem na ranč, protože si vzpomněl, jak tenkrát Mingo Skip krutě zmlátil Sama Wortha. Hitt považoval Sama Wortha za toho, kdo střílel. Bylo mu jasné, že Sam Worth se chtěl za ten výprask pomstít ne Mingo Skipovi, ale jeho šéfovi. Přijel sem, zavolal Sama Wortha ven. A když vyšel ven, začal Hitt ihned střílet. A aby nikoho v kraji nenapadlo, že jeden z velkých Brackettů střílel zezadu, pověsil ho na strom. – Můj člověk, který ležel raněný támhle ve stodole a bál se, aby ho Hitt Brackett neobjevil, to všechno viděl. – Pak se musel Hitt Brackett zase přidat ke skupině svých jezdců. Té noci ještě vypálili dvě chalupy osadníků a vyhnali jejich obyvatele z údolí.“

Drango náhle zmlkl. Sundal nohu ze sedla a opět ji

zasunul do třmenu.

„Takže teď už víte, jak se věci mají, pane," řekl drsně a otočil koně.

„Proč jste mi to řekl, Drango?"

Bandita zaváhal.

Pak ukázal na Cole Twista.

„Támhle ten kluk dostal stejný výprask jako Sam Worth. A zase to byl někdo z Brackettova ranče. Zase už tady je někdo, od něhož se dá očekávat, že by mohl z bezpečí vystřelit na Bracketta. Takže všechno se zase může opakovat. Začne nový hon. A vy byste měl mít šanci, Millere. Nemám vás moc rád. Ale až vás někdo v některé z příštích nocí zavolá ven z domu, víte, co by to mohlo znamenat."

Po těch slovech odjel.

Hollidaye to varování velmi překvapilo. Ale pak pochopil, že je jen vedlejší figurkou ve velmi ošklivé hře a že Jack Drango od něj čeká, že on, Holliday, lidem z Brackettova ranče pořádně zatopí.

Holliday se podíval na Cola. I Cole se díval za Jackem Drangem, který se ještě jednou otočil a zamával. Pak na šedém koni zmizel v lese.

Cole najednou vyskočil a pospíchal k ohradě, ve které byli koně. Písknutím přivolal jednoho ryzáka, který přiběhl jako poslušný pes, vzal z kůlu sedlo a přehodil ho přes hřbet koně.

„Cole!" zvolal hlasitě Holliday a vydal se k němu.

Ale nestihl to. Dříve, než dorazil k ohradě, Cole vyrazil. Ani se neohlédl a zmizel mezi stájí a stodolou Hollidayovi z očí.

Holliday celý udýchaný dorazil až na dvůr ranče. Setkal se tam s Annou, která přiběhla ze zahrady za domem.

Viděli ujíždějícího Cola Twista. Prchající mladík nebyl příliš daleko. Musel se tady na dvoře zastavit. A Holliday

také hned zjistil, proč se chlapec zastavil.

Protože když Col zatáčel doprava, aby zmizel v lese, zahlédli Anna a Holliday, že v pouzdře u sedla se mu houpe puška. Takže pro ni byl v domku, kde spal Holliday.

„Co je Colovi?“ zeptala se ustaraná Anna.

„Ten zatracený Jack Drango,“ zaskřípal zuby Holliday a dostal záchvat kašle. Odpotácel se stranou. Když se kašel trochu uklidnil, vyšla z domu Anna s hrnkem horkého mléka. Vděčně se napil.

„Ten zatracený Jack Drango,“ opakoval svá slova. „On tomu klukovi nakukal ten nápad. Asi mu řekl, aby jel za ním do hor.“

„Takže Cole jede do hor k banditům?“

„Kdyby udělal jen tohle, bylo by to sice zlé, ale ne tolik,“ povzdechl si Holliday roztrpčeně. „Cole je plný nenávisti. Celou tu dobu se jí užírá. Snad by se nám ho během dalších dní přece jen podařilo trochu změnit. Dokázal by v sobě potlačit myšlenky na pomstu. Jenže tím, že se tady objevil Jack Drango, je všechno vniveč. Určitě tomu chlapci nabídl ochranu a útočiště, a Colovu nenávist ještě více rozdmychal. Cole teď ví, kam může jet, až začne hon.“

Anna na Hollidaye nechápavě pohlédla.

„Jaký hon má začít, Jime?“

Otřel si tvář.

„Je to docela jednoduché,“ pronesl s námahou. „Cole vyrazil, aby se olovem odvděčil za ten výprask co dostal. Jestli odstřelí někoho z Brackettových, nebo dokonce oba, rozpoutá se lov na něj. Celou tu dobu to věděl – a možná právě tohle vědomí mu bránilo v tom, aby nás opustil a jel se pomstít. Teď si je jistý, že má šanci. – Jack Drango mu slíbil, že se ho ujme. Och, až příště uvidím Jacka Dranga, za tuhle sprosťárnu ho zabiju.“

Teď Anna všechno pochopila. A hned začala uvažovat prakticky.

„Rychle, osedláme koně. Pojedu za ním a přivedu ho nazpět.“

„Ty ne, Anno – ty ne. Máš syna a tvé místo je tady, na ranči. Pojedu já, Anno!“

„Ale vždyť ty bys mohl jet jenom krokem a nikdy by se ti nepodařilo ho dohnat, Jime!“

„Nemusím ho dohnat, Anno, protože vím, kde ho docela jistě najdu – kde si na něj můžu počkat, jestli se opravdu chce Brackettovým pomstít. Z hor, od Jacka Dranga, bych ho zpátky přivést nedokázal, ale pokud pojedu tam, kde tuším, že bude, pak ho nazpátek přivedu, Anno. Zabráním tomu, aby se z něj stal vrah.“

Podíval se na slunce. „Teď si na tři hodinky zdřímnu. Potom mě, Anno, vzbuď a osedlej mi koně. Pro takovou trosku, jako já, to bude dost tvrdé.“

Po těchto slovech zamířil ke svému příbytku, kde vzápětí zmizel.

Anna zaslechla pláč svého dítěte v zahradě. Bylo načase Jimmyho nakrmit.

Netušila, že Cole zastavil svého koně v hustém porostu lesa a zkoumal, jestli ho někdo nesleduje.

Viděl ale, že Holliday zmizel ve svém domku a teď zahlédl Annu s dítětem. Ještě chvíli čekal. Holliday se ovšem neobjevil.

Anna se potom zase pustila do své práce.

Cole Twista to trochu zklamalo. Jenže to své zklamání nedokázal pochopit. Pomyslel si tedy:

Tak přece jen pro ně mnoho neznamenám. Nechali mě klidně odjet. Nikdo z nich se nepokusil vydat se za mnou. – Však by mě také nebyli dohnali. Já je ale mám oba rád. Byli na mě hodní. A oni si myslí, že je Joshua Brackett nechá na pokoji. To nebude trvat dlouho. Jeho divoký bratr se bude chtít Jimovi pomstít. – Postarám se o to, aby Brackettovi už nebyli pro obyčejné lidi pohromou.

Jednou provždy už s celou tou věcí skoncuji. A ten výprask ode mě dostanou vrácený i s úroky.

Nasedl na koně a jel dál.

Bylo to skutečně tak, jak to Holliday svým neomylným instinktem odhadl.

Holliday vyrazil asi o čtyři hodiny později. Spal tvrdě a hluboce tri hodiny. Tomu už se nedivil. Od toho dne, kdy potkal Annu Worthovou, spal velice dobře. Neustálý pohyb na čerstvém vzduchu a nynější mnohem zdravější způsob života; mu dovolovaly dobře spát.

Dostával dobré jídlo a pil hodně mléka.

Když se vyhoupl do sedla, bylo již slunce nízko nad západním obzorem. Anna pohlédla k Hollidayovi a podala mu ruku.

„Jime," řekla, „mám strach. Musím ti to říci. Kdyby se ti něco přihodilo, zničí mě to. Plakala bych pro tebe, Jime. Jsi jediný člověk, kterého ještě mám. My tě s Jimmym potřebujeme. Mysli na to."

„Jo," zamumlal. „Myslím na to dnem i nocí, Anno. Díky tobě a tomu dítěti dostal můj život ještě jednou smysl. Vrátím se."

Poslední slova pronesl zvlášť pevně. Zněla tak, jakoby věděl, že to nebude snadné, se vrátit k Anně – ale vyjadřovala také energii a vůli. Jistě udělá všechno pro to, aby ten slib dodržel.

A pak odjel. Jel pomalu a seděl na koni předkloněný. V šatech, které mu plandavě splývaly z vyzáblého těla, skýtal přímo žalostný pohled.

Anna sepjala ruce a řekla za ním tiše:

„Nebeský otče, ochraňuj ho. Dej mu sílu a zdraví. Veď ho dobře. Zachovej ho při životě."

Lepší slova ji nenapadla. Ale byla ze srdce.

Přesně v téže chvíli dokončil Joshua Brackett v malém honáckém městečku Oasis Valley kontrolu účetních knih v bance. Stav hotovosti banky již zjistil.

Když teď zaklapl hlavní účetní knihu, měl jasno – ve všem. Chvíli se vztekle díval na Emmeta Lestera, který seděl na židli naproti němu.

Pak řekl drsně:

„Lestere, tady jste skončil – definitivně. Nebo máte nějaké rozumné vysvětlení, proč chybí skoro deset tisíc dolarů v hotovosti? Vždyť ti lupiči nemohli, kromě peněz Jima Millera, ukrást celých dvanáct tisíc dolarů. Lestere, co jste s těmi penězi provedl?“

„Byla to moje banka,“ vysoukal ze sebe bankéř. „Patřila mně a byla v pořádku.. Jenže vy jste vyhnal z kraje drobné osadníky a farmáře. Půjčky, které dostali, nebyly splaceny a nepřinesly ani úroky. To mě přivedlo na mizinu. Stal jsem se vaším zaměstnancem. – Jenže pro mne to byla stále moje banka. S penězi jsem na vlastní riziko spekuloval a podílel jsem se na jednom stříbrném dole v Tombstone. Jenže jeho akcie klesly, protože ten důl zastavil těžbu rudy. Tou spekulací jsem o peníze přišel. – K čertu s nimi! Dlužíte mi víc než těch deseti tisíc dolarů, které jsem si vzal z bankovních vkladů. – Dlužíte mi mnohem víc, Joshuo Brackette!“

Poslední slova hlasitě vykřikl a vyskočil.

Brackett se na něj zachmuřeně zadíval.

„Tady jste skončil,“ řekl ještě jednou. „Zavolám člověka, který převezme vaše místo. Co udělám s vámi, Lestere, to ještě nevím. – Ale nepokoušejte se mi utéct. Vypsal bych na vás odměnu deset tisíc dolarů. To by vám pak vzápětí

bylo v patách hodně lidí. Neměl byste víc šancí než myš v místnosti plné hladových koček. Tady jste skončil, Lestere. – Ale možná, že vás nechám jít – možná!“

Vstal a pomalu vyšel ven. Tam nasedl na mohutného vraníka a odjel z městečka. Nedíval se ani napravo ani nalevo a nevnímal pokorné pozdravy obyvatel městečka.

Odjížděl odtud jako král. Bylo to jeho město, protože se považoval za velkého šéfa celého kraje. Jel pomalu, zastavoval se na vyvýšených místech pastvin a rozhlížel se kolem.

Když dorazil na ranč, byla už noc. Ranč tonul v tichu, protože kromě Hitta a starého pomocníka od koní byli všichni muži venku na pastvinách.

Stařec se přišoural ze stínu stájí a odvedl za uzdu rančerova koně.

Joshua Brackett prošel za cinkáním ostruh verandou. Ve velké hale zapálil lampu a ze skříňky vytáhl láhev s whisky a sklenici.

Když se napil, krátce se otřásl.

Pomalu vešel do pokoje svého bratra.

Hitt už přestál horečky. Velice zhubl a vypadal pořád ještě velmi vyčerpaně. Byl si ovšem naprosto jistý, že za pár dní vstane a brzy se bude moci vyhoupnout do sedla. Byl houževnatý jako vlk.

Hitt seděl v posteli takřka vzpřímeně. Protože pořád ještě nemohl pohybovat pravou rukou, pokoušel se teď ubalit si cigaretu levačkou. Krátce se podíval na svého bratra a pak se zase plně věnoval své činnosti.

Joshua Brackett se ztěžka posadil.

„Varoval jsem tě, že?“ zeptal se.

Hitt na něj rychle, ale přesto bezvýrazně pohlédl.

„Není to tak dávno, co jsem ti řekl, že tě pošlu k čertu, jestli uděláš něco, o čem nebudu vědět, a k čemu nedám souhlas. – To jsem ti přece řekl ne?“

„Dál – dál, jen mluv dál," zavrčel Hitt.

„Strašně jsi zmlátil kluka, který pro nás vůbec není důležitý. A to jenom proto, abys měl důvod, proč se pustit do souboje s Jimem Millerem."

„Toho Jima Millera příště zabiju," odpověděl Hitt chladně. A teď se v jeho bezvýrazných očích objevil prudký, divoký žár.

Joshua Brackett se napřímil a dlaněmi si plácl do svalnatých stehen.

„Tady jsi skončil, Hitte. Zítra tenhle kraj opustíš. Vyplatím ti tvůj dědický podíl a ty zmizíš."

„Vážně, brácho?" zeptal se Hitt a zlostně přitom vycenil zuby.

Joshua rozvážně přikývl. „Vysvětlím ti to, Hitte. Nejde jenom o to, že jsi ignoroval jasný příkaz a zapomněl jsi, že jsem tady šéfem. – Jde o víc. Tenhle Jim Miller není jen tak někdo. Mohl tě zabít, ale ušetřil tě. Myslím, že to je muž zákona. Podle mě je to oblastní šerif. Vyhnali jsme z tohohle kraje osadníky. To byl zločin a teror.

A Sama Wortha oběsili neznámí pachatelé na stromě. – Ech, mohl bych ti tady vypočítávat ještě celou řadu dalších důvodů, které mě opravňují k domněnce, že sem k nám do kraje možná přišel šerif. A proto zmizíš. Svým jménem už nebudu dál krýt tvé činy. – Nechtěl bych jednoho dne vidět svého bratra jak visí. Ten Jim Miller možná vůbec není nemocný a jen tak vypadá. A i kdybys ho zabil..."

„To určitě udělám," přerušil ho Hitt. „Jestli je to člověk zákona, mám pro to o další důvod navíc." Joshua Brackett pomalu vstal. „Jakmile budeš schopen jízdy na koni, opustíš tenhle kraj," řekl pevně a vyšel ven.

V hale do sebe obrátil ještě jednu sklenku whisky, chvíli nehybně postál a přemýšlel o svém bratrovi. Ano, věděl, že Hitt je zlý a zákeřný – a to je něco jiného než jen tvrdost a bezohlednost.

Stále s většími obavami myslel na to, zda by Hitt přece jen nemohl mít něco společného se smrtí Sama Wortha. Již často ono podezření pocítil, ale vždy ho v sobě potlačil.

Chtěl si ještě jednou nalít skleničku, když v tom zaslechl zvenčí hlas. Byl to divoký, pronikavý hlas, plný nenávisti.

Volal: „Vylezte ven, Brackette! Tady je Cole Twist. Pojďte ven a vezměte si s sebou revolver!“

Joshua Brackett pomalu odložil skleničku na stůl. Vydal ze sebe podivný zvuk. Měl znamenat nevoli a otrávenost. Pak ještě jednou vstoupil do otevřených dveří, které vedly k Hittovi. I bratr zaslechl hlas zvenčí a rozuměl každému slovu. Zle se ušklíbl.

Joshua Brackett řekl ztěžka a rozmrzele:

„Vidíš, ty zatracený blázne, tohle mi tak ještě scházelo! Zbil jsi mladého hrdého kluka – a protože jsem šéfem tohohle ranče, žádá teď ten kluk ode mne zadostiučinění. Hitte, jestli teď z toho nenajdu nějakou cestu a budu muset tomu klackovi něco udělat, odpykáš si to.“

Ale Hitt se neustále zle usmíval. „Ten klacek je vážně hrdý,“ řekl. „Má v sobě mnohem více pýchy než jeho bývalý šéf Sam Worth. Protože Worth na tebe střílel ze zálohy, brácho. Tenhle kluk přišel rovnou a vyzval tě.“

Po těch slovech se dokonce rozesmál.

Joshua Brackett na chvíli vypadal, jako by se chtěl na bratra vrhnout. Obličej měl brunátný vztekem a na čele mu naběhly žíly.

Pak se ale otočil, přistoupil ke stolu a odložil na něj opasek se zbraní.

Neozbrojen vyšel na verandu.

Spatřil hocha, který stál uprostřed dvora vedle svého koně. Po hlídači koní už nebylo ani památky. Brackett si

domyslel, že ho chlapec někam odklidil.

Brackett zůstal stát ve světle vycházejícím zevnitř domu a mírně zvedl ruce.

„Hochu," řekl, „nemám zbraň. Pojď sem ke mně, chci si s tebou promluvit."

„Přineste si revolver, Brackette! Jinak vás zastřelím i takhle! Zaplatíte teď za Sama Wortha a za spoustu dalších věcí. Vím moc dobře, že tam vevnitř leží v posteli váš bratr Hitt. Až si to vyřídím s vámi, Brackette, půjdu dovnitř za Hittem a dám i jemu co proto. Skoncuju s vší tou nadutostí Brackettových!"

Joshua Brackett přidušeně zaklel. Už jen z hlasu Cole Twista poznal, že chlapec jakoby přišel o rozum. Z jeho hlasu bylo dokonce slyšet, že Cole vůbec nemá strach.

Ale hoch, který by si rád hrál na hrdého muže, a jehož myšlení je zkratovité – a který se navíc ještě bojí, že ve svém záměru nevytrvá až do konce, takový hoch dovede být nebezpečný.

Než si ovšem Joshua Brackett a Cole mohli vyměnit další slova, něco se stalo. Ozval se pomalý dusot koňských kopyt. Bránou vjel jezdec. V jasné noci bylo možné ho snadno poznat. Byl v sedle předkloněn a ošklivě kašlal.

Chlapec rozhořčeně vykřikl a pak pronikavě řekl:

„Jime Millere, nejezděte dál! Zůstaňte tam! Ne, okamžitě se otočte!"

„Ne, chlapče," ozval se přiškrcený Hollidayův hlas. „Přijel jsem tě odvést. Brackette, nestřílejte. Já toho kluka přivedu k rozumu. Odvedu ho s sebou. Zapomeňte na to, Brackette!"

Ten zvedl ruce, aby ukázal, že nebude střílet.

„Nemám zbraň, Jime Millere!" zvolal. „Jo, domluvte mu a zase si jej odveďte!"

Holliday dorazil až ke Colovi. Chtěl něco říci, ale tu se otřásl novým záchvatem kašle.

A pak se stalo ještě něco.

Z blízkého kopce se ozvaly výstřely pušky. Kulka zasvištěla nad dlouhou střechou stáje a našla si svůj cíl. Tímto cílem byl Joshua Brackett, který stál se zdviženýma rukama na verandě ve světle vycházejícím z domu.

Zákeřný střelec si ani lepší cíl přát nemohl.

Joshuu Bracketta odmrštila kulka o dva kroky dozadu.

Pak klesl na kolena a sípavě řekl: „Bože můj, to je konec."

A těžce dopadl na zem.

Střelec na kopci pořád ještě střílel.

Hollidaye a Cola ovšem neviděl. Střecha stáje mu zřejmě zakrývala výhled na ně.

Holliday se pořád ještě potýkal se záchvatem kašle. Cole byl ale jako opařený a nedokázal se pohnout. Náhle sebou ovšem trhl a chtěl se rozběhnout na verandu k Joshuu Brackettovi.

Když se dostal do pruhu světla, dopadajícího otevřenými dveřmi na nehybné rančerovo tělo, třeskl z domu výstřel revolveru. Kulka chlapce zasáhla a odmrštila ho. Zavrávoral několik kroků stranou a klesl na kolena.

Z domu se ozval přiškrcený hlas Hitta Bracketta:

„Och, vy parchanti! Co jste to udělali bráchovi? – Jenom pojďte dovnitř, já z vás nadělám ..."

Hlas zmlkl. Holliday popojel dopředu a nahlédl dveřmi do domu. Spatřil Hitta Bracketta ležícího na zemi naproti vstupním dveřím. Hitt Brackett tedy opustil lůžko a pokoj a odplazil se až do haly. Když pak Cole prošel pruhem světla, Hitt Brackett vystřelil z haly dveřmi ven.

Pak zvolal ona slova.

A pak ho opustily síly.

Holliday se ztěžka svezl z koně a přistoupil ke Colovi. Poklekl vedle něj a zeptal se:

„Kam jsi to dostal, hochu?"

Cole jen namísto odpovědí zachrčel. Pak se pokusil vstát. Nedokázal to ovšem. Upadl na bok a převalil se na záda.

Holliday ho prohledal a brzy našel ránu.

Průstřel na Colově rameni byl malý, ale do rány po průstřelu na zádech by mohl Holliday klidně strčit celou pěst.

Vzdychl si.

Pak se pustil do práce. Pohyboval se velice pomalu a šetřil silami. Jakoby zázrakem se teď nerozkašlal. Jeho ocelová vůle vydolovala z nejhlubšího nitra ještě síly, v jejichž existenci ani nevěřil.

Jeho první cesta vedla přes dvůr do kuchyně. Vešel dovnitř a našel nádobu s moukou, kapesníky a kus čistého plátna.

Se vším se pak vrátil ke Colovi. Nabral hrst mouky a přitiskl ji na ránu, až se napila krví a změnila se v hustou kaši. Pak převrátil Cola na záda. I tady mu do rány nasypal několik hrstí mouky.

Později už ani nedokázal říci, jak se mu podařilo krvácení zastavit a přiložit alespoň provizorní obvaz.

Vrávoravě a ztěžka oddychujíc pak vstal a přemýšlel.

Vzápětí ovšem věděl, co má dělat dál. Jednal s chladnou rozvahou člověka, který se na své pohnuté životní pouti často ocitl v podobných situacích.

Vrátil se opět do kuchyňského bloku. Našel tam prázdný pytel od mouky. Oknem dovnitř dopadal měsíční svit, takže Holliday se velice rychle zorientoval.

Naházel do pytle všechno, co mu přišlo pod ruku – veliký kus slaniny, sušenky, konzervy, sáček s cukrem, mouku, sůl, hrnce a pánve. Když pytel svázal a nadzvedl, byl tak těžký, že ho mohl jen vléci za sebou.

Odtáhl ho tedy ke koni a s velkou námahou ho připevnil k sedlu. Musel se pak o koně opřít, aby si odpočinul. Se

strachem čekal na další záchvat kašle – ale ten se nedostavil.

Po chvíli se opět pohnul a zamířil ke Colovu koni. Ten se pokoušel s frkáním uhnout, ale Holliday přece jen zachytil jeho uzdu.

Odvedl zvíře ke Colovi.

Když u chlapce poklekl, byl už Cole opět při vědomí. Díval se na Hollidaye a s námahou ze sebe vysoukal:

„Jeď, Jime, jeď! Teď už brzy vypukne ten hon. Támhle u ohrady je jakýsi stařec. Omráčil jsem ho, ale už se musel probrat. A co je s Hittem Brackettem?“

Holliday se podíval k domu.

Viděl, jak se Hltt Brackett plazí halou. Jestli opět neomdlí vysílením, brzy se dostane až na verandu a začne střílet.

Jenže Holliday ani na chvíli nepomyslel na to, aby odběhl k Hittovi a zneškodnil ho.

Řekl namísto toho Colovi:

„Bez tebe neodjedu, chlapče. Ale musíš mi pomoct! Nemám dost sil, abych tě zdvihl do sedla. Pomoz mi, Cole! Pomoz mi! Tadyhle stojí tvůj kůň!“

Chlapec zasténal. Ale pak se s Hollidayovou pomocí narovnal a postavil se na nohy. Holliday zvedl chlapci jednu nohu a zasunul mu ji do třmene.

„Teď, Cole!“ zasípal.

A dostal ho do sedla hned na první pokus. Až to vypadalo, že Cole na druhé straně z koně zase spadne. Přece jen se ovšem zachytl za hrot sedla a udržel se. Předklonil se dopředu.

Holliday ovšem nic nechtěl uspěchat. Neudělal tu chybu, aby vyjeli jen tak. Vzal laso a pevně jím hocha připoutal k sedlu.

Když chtěl nasednout na svého koně, podařilo se mu to až napotřetí. V ruce přitom svíral opratě Colova zvířete.

Hitt Brackett se už dostal až ke dveřím na verandu. Byl ovšem příliš slab na to, aby zvedl kolt. Opřel se zdravým ramenem o zárubeň dveří a díval se na ně a supěl. Nedokázal ze sebe dostat ani slovo.

Holliday pořád ještě neodjížděl.

Myslel totiž na to, co je před ním.

Ta úloha mu připadala příliš těžká. Měl z ní strach.

Jenže pak obavu přemohl a vyjel.

Hitt Brackett mezitím načerpal trochu sil, takže mohl říci pár slov.

Pronesl je směrem k nim a prach ztlumil podupávání koní natolik, že bylo každému slovu rozumět.

„Dostanu vás, parchanti. Dojdu si pro vás třeba do horoucích pekel. Já vás dostanu! Zabili jste Bracketta!“

Holliday si trpce povzdychl.

Ano, věděl, že teď začne nemilosrdná honička.

Věděl, že teď se k Anně Worthové nemůže vrátit.

Cole ho potřebuje. Jestli ho dostanou, oběsí ho, jako tenkrát Sama Wortha.

Holliday před sebou zase viděl novou cestu – trpkou, drsnou a nemilosrdnou cestu.

A vypadá to tak, že nemá sebemenší šanci najít skutečného vraha.

Protože na Joshuu Bracketta vystřelil někdo jiný. Možná to ten člověk udělal už jednou a napoprvé mu to nevyšlo.

A Sam Worth musel tehdy zemřít, protože Hitt Brackett chtěl mít oběť. A teď to tak bude zase.

Holliday ujížděl se sténajícím hochem k horám.

Bude to krušná cesta.

Zpráva o tom, že Joshua Brackett byl zabit, dorazila do

tábořišť jezdců hodinu po půlnoci.

Předák Mingo Skip hned vzburcoval všechny spící kovboje.

Pak předstoupil před rančery Mela Larrimera a Kirbyho Overmila. Drsně se na ně podíval a ještě drsněji řekl:

„Takže, Joshua Brackett je mrtev. Posel tvrdí, že o tom není pochyb. Ale je tu ještě jeden Brackett. Ranč má pořád ještě šéfa. – Je vám to jasné?“

Mel Larrimel a Kirby Overmile přikývli. Ano, pochopili to. Došlo jim, že Mingo Skip chce naznačit, že pořád ještě žijí ve stínu jednoho z Brackettových a že zdaleka ještě nejsou svými vlastními pány.

Následující předákova slova to potvrzovala ještě zřetelněji.

Ten totiž nyní udělil oběma rančerům pokyny a řekl:

„Končíme s obhlídkou. Vyrazíme se svými lidmi na lov a zůstaneme v sedlech tak dlouho, dokud nedopadneme Jima Millera a Cola Twista. – Pochopili jste?“

Larrimer a Overmile pochopili velmi dobře.

Ale Joshua Brackett je mrtev. O jeho mladším bratrovi Hittovi neměli valné mínění. A Mingo Skipa se sice báli, jenže to nebyl respekt, protože on byl pouhý předák a oni rančeři.

Larrimer proto trucovitě zavrčel,

„Nemůžeme přece s obhlídkou jen tak skončit. To pronásledování může trvat velice dlouho, jestli ti dva budou hledat úkryt v horách u Jacka Dranga. Nejsou takoví blázni, aby utekli na Worthův ranč. Museli bychom tedy odjet do hor a začít tam opravdovou válku. To se nám, Mingo, nelíbí. Kromě toho jsou telata dost stará a brzy si budou odvykat od krav. Jenže jak potom poznáme, ke kterým kravám ta telata patří? Každé tele dostane značku podle své krávy. Ale až bude od matky odstaveno, nebude se už vědět, ke které krávě patřilo. – Nemůžeme

toho přece jen tak nechat, Mingo.“

„Ale můžete,“ vyštěkl, „je to můj rozkaz.“

„Joshua Brackett je mrtev – a Hitt je upoután na lůžko. A my jsme rančeři, kteří si nedají rozkazovat od předáka jiného ranče,“ ozval se teď Kirby Overmile.

Tu už předák nic neříkal.

Ale najednou vybuchl a udeřil dvakrát nalevo a napravo. Byly to prudké rány. Zasáhly oba rančery tak, že je povalily na zem.

Pak se Mingo Skip rozhlédl kolem sebe. Bylo zde přes padesát mužů. Více než polovina z nich patřila k Brackettovu ranči. A byli to ti nejdrsnější a nejsurovější.

„Do sedel,“ křikl Mingo. „Všichni od nynějška jezdíte pro náš ranč – za dvojnásobnou mzdu. Dokud se ta věc nevyřídí. Někteří z vás pak klidně budou moci poslouchat tyhle dva blázny a mávat pro ně lasem. – Ale teď – do sedel!“

A mezi Larrimerovými ani Overmilovými lidmi se nenašel jediný, který by se v té chvíli odvážil odporovat.

Protože lidi z Brackettova ranče tady v kraji vždy měli hlavní slovo.

Když se Holliday probral, cítil se po celém těle jako zbitý. Slunce už stálo vysoko na nebi. Bylo poledne. Holliday se otočil na bok a podíval se na Cola.

Ten tiše a klidně ležel. Jeho vyhublý obličej byl bledý a ještě vyzáblejší než dříve.

Na chvíli si Holliday myslel, že chlapec je mrtev. Pak ale zjistil, že Cole je jen v bezvědomí.

Vstal a ohlédl se. Místo zde nahoře bylo dobré. Mezi dvěma skalními výběžky vysokými téměř jako dům, byli dobře ukryti. Jestli se mu podaří najít suché dříví, bude

moci pod stromem dokonce rozdělat i oheň. Spousty větví a husté listoví stromu kouř natolik zachytí a přefiltruje, že zdola nebude nic vidět.

Pomalu se pohnul a vydal se na obchůzku po okolí. Brzy se dostal k větrolamu, který mu poskytl dobrý výhled.

Na úpatí kopce ležel Brackettův ranč. Připadalo mu, že leží tak blízko, že by na některou ze střech mohl dohodit kamenem. Vzdálenost byla sotva větší než půl míle.

Takže toto byl kopec, z něhož střílel onen vrah na Joshuu Bracketta a smrtelně ho zasáhl.

Holliday docela jasně viděl verandu a okna domu. Viděl i ohrady, polovinu dvora a přední stranu podlouhlého čeledníku.

Mohl vidět vlastně všechno, co se dole na ranči dělo.

Ale to nebylo momentálně příliš mnoho.

U ohrady se pohnul člověk.

Jinak bylo všude ticho.

Holliday se obrátil a zamířil zpátky ke Colovi.

Pak se pustil do hledání suchého dříví. Uvařil kávu a připravil snídani. Když s tím byl hotov, Col se na několik minut probral. Ale nenabyl plného vědomí. Holliday do něj nalil několik doušků kávy a nastrkal mu do úst pár soust rozměklých sušenek.

Cole pak znovu upadl do hlubokého spánku. Měl také trochu horečku. A ta se brzy jistě zhorší, Holliday na to pomyslel s velkými obavami.

Pak se zase vrátil na místo, z něhož mohl dobře pozorovat celý ranč.

Tam se totiž něco změnilo ...

Hitt Brackett seděl na verandě v houpací židli a nohy měl položené na druhé židli.

Přijel jezdec a podával Hittu Brackettovi jakousi zprávu. Holliday pozorně sledoval pohyby mužových rukou a dospěl k názoru, že ten posel svému novému

šéfovi líčí, jak Mingo Skip se skupinou lidí vyrazil do hor, poté co prohlídka Worthova ranče byla bezvýsledná.

Hollidaye to velmi uspokojilo.

Věděl totiž, že s Colem získali několik dní klidu.

Byl to opravdu dobrý nápad, ukrýt se tedy poblíž, odkud by kdokoliv jiný uprchl co nejrychleji a co nejdále.

Ano, byl to dobrý nápad, na který Mingo Skip a Hitt Brackett jistě hned tak nepřijdou.

Joshua Brackett by možná na tuto možnost pomyslel.

Jenže Joshua Brackett byl mrtev.

Toho rána Annu Worthovou vyděsil dusot kopyt mnoha koní. Jezdci přijížděli takřka tak divoce, jako horda Indiánů, a obsadili ranč.

Navenek ovšem vypadala velmi klidná a ovládala se. Dívala se na Mingo Skipa, který seděl na svém obrovitém, pískově žlutém valachovi a udílel rozkazy.

Pak předák seskočil ze sedla a s koltem připraveným k výstřelu zamířil ke dveřím.

„Ustupte z cesty, madam," zavrčel.

Anna poslechla, protože spatřila v mužových očích zlé zajiskření a věděla, že odporovat by nemělo smysl.

Klidně tedy čekala, až jezdci prohledají ranč a jeho okolí. V srdci ovšem měla strach a zoufalství. Tep se jí zrychlil. Bušení srdce cítila až v krku.

Co se stalo? ptala se neustále v duchu.

Pak vyšel Mingo Skip a vrhl na ni chladný a krutý pohled.

„Ten zatracený parchant," zavrčel, „a ten prokletý pistolník Jim Miller – zabili Joshuu Bracketta. Rozumíte, madam? Zabili mého šéfa. Já oba ty lotry najdu a stáhnu z nich kůži. Ti dva vaši lidé mi zabili šéfa. A proto jste tady

skončila – madam. Rozumíte? Joshua Brackett byl zabit. A za to teď nechám tenhle váš ranč srovnat se zemí.“

Anna Worthová pocítila náhlý strach. Pevně se však na muže zadívala.

„Pane,“ řekla drsně, „jestli zničíte můj majetek, pojedu okamžitě i s dítětem za guvernérem státu Arizona a postarám se o to, aby sem do kraje ihned poslal muže zákona. A před nejvyšším soudcem tohoto státu vznesu proti vám žalobu. Rozumíte mi?“

Mingo Skip pomalu vydechl. „Jste žena,“ zavrčel pak. „A to je vaše štěstí. Pro mě za mě si třeba běžte za prezidentem Spojených států. Můj šéf je mrtev. A jeho vrahové jsou z tohoto ranče. A já tady nenechám kámen na kameni.“

Obrátil se ke svým jezdcům.

„Zapřáhněte jí vůz a naložte její věci,“ křikl drsně: „A dělejte rychle, hoši! Než odjedeme do města, chci aby byl ranč v plamenech!“

To se také po dvaceti minutách stalo. Udělal to sám. Udělal to proto, že miloval svého šéfa a proto, že jeho myšlení bylo načisto zvrácené.

Pak i se svou bandou odjel.

Anna Worthová seděla na kozlíku svého vozu. Vedle ní stál koš a v něm leželo dítě.

Sledovala plameny, které sžíraly všechny budovy. Jistě, nebylo to mnoho budov. Byl to malý ranč. Ale Anna si ho už zamilovala. Opodál byl pohřben její muž. A na druhé straně – za domem si založila zahrádku.

Na mladou ženu se valila oblaka dýmu. Po tvářích se jí kutálely slzy a zanechávaly za sebou stopu.

Vyjela na voze z ranče a ještě jednou se zastavila.

„Já se vrátím,“ zamumlala. „Budu hledat spravedlnost a vrátím se. Tenhle ranč Brackettových mi zaplatí škodu do posledního centu. – Já se vrátím!“

A pak pomalu odjížděla.

Chtěla do města.

Brzy se jí už ztráta ranče nezdála natolik důležitá. Stále více se jí dařilo překonat onen šok.

A tak už teď začala víc myslet na Hollidaye a Cola.

Předák Mingo Skip vedl zatím své jezdce do hor. Věděl dobře, co dělá a do čeho se pouští.

Byl přesvědčen, že uprchlíkům nezbývalo nic jiného, než hledat útočiště u divoké bandy Jacka Dranga. Často se stávalo, že lidé, kteří byli vyhnáni z ranče Brackettových a chtěli se před nimi ukrýt v bezpečí, utekli k Jacku Drangovi.

Mingo Skip byl tedy pevně přesvědčen, že muže, které považoval za vrahy svého šéfa, najde v horách u Jacka Dranga.

Chtěl udělat něco, z čeho měli strach dokonce Joshua Brackett a jeho bratr Hitt. Ačkoliv v poslední době bylo stéle jasnější, že k tomu jednoho dne musí dojít: zničit tu „divokou bandu“.

Mingo Skip se teď celou svou vůlí zaměřil na tento cíl.

Pomohlo mu přitom, že několik předpokladů už byl splněno.

Už před několika týdny najal Joshua Brackett jednoho míšence jako stopaře a poslal jej do hor, aby zjistil polohu tábora banditů.

Tenhle míšenec, najatý jako špeh, se před dvěma dny vrátil, a měl úspěch.

Mingo Skip tedy nejel se svými lidmi do hor jen tak nazdařbůh. Znali teď polohu tábora. Věděli, kde leží hlavní sídlo banditů a zlodějů dobytka.

Občas se obrátil v sedle a pohlédl zpět. Díval se na

množství jezdců. Byli s nimi i jezdci Larrimera a Overmila, jen oba rančeři chyběli.

Mingo Skip se cítil hrdý a mocný.

To on je teď tím člověkem, na kterém záleží. Joshua Brackett je mrtev – a Hitt Bracket je zraněný a nemůže jet na koni. Takže tím, kdo vydává rozkazy, je on – Mingo Skip. A kdyby se mu podařilo bandity zničit, dosáhne toho, že jeho vážnost v tomto kraji ještě víc vzroste. Na Brackettově ranči se pak stane něčím víc než pouhým předákem. To bude muset uznat i Hitt Brackett. Mingo Skip se domníval, že právě on, Mingo Skip, se stane nástupcem Joshuy Bracketta. Hitt Brackett ho bude muset udělat svým společníkem.

Ano, Mingo Skip se již opravdu cítil velmi silný, hrdý, a jel do hor s pocitem jistoty.

Jenže on nebyl Joshua Brackett.

Ten by si to totiž důkladně promyslel.

Když se setmělo a unavení jezdci už jen s námahou dokázali pohánět své koně vpřed, dorazili k cíli.

Míšenec se zastavil u ústí kaňonu a ukázal na půl tuctu ústí menších roklin, která se otevírala naproti údolí.

„Všechny rokliny vedou do jednoho hlavního kaňonu," řekl míšenec hrdelním hlasem. „A v tom kaňonu je tábor Jacka Dranga. – Je to docela normální osada s domy, stodolami, kůlnami, obchodem, salonem a hotelem. Od západu sem vede dost cest a zásobovacích stezek. A na západ také ženou ukradený dobytek. Stalo se z toho skutečné město banditů a má moc dobré kontakty s městy na západě."

Mingo Skip přikývl. Tato slova už v podobné formě slyšel.

Nechal sesednout, dal rozestavit hlídky, a pak kolem sebe shromáždil zbytek svých jezdců. Kromě hlídačů koní a čtyř hlídek, které měly varovat před cizími zvědy, zbývaly Mingo Skipovi ještě přesně čtyři tucty jezdců.

Těchto osmačtyřicet mužů si v posledních paprscích soumraku prohlédl a pak řekl drsně:

„Do půlnoci si tady odpočineme. Pak projedeme roklemi a hned přepadneme to doupě banditů. Až zvítězíme a zničíme celé to krysí doupě, dostane každý z vás sto dolarů odměny. – A každého, kdo by snad otálel a nebil se ze všech sil, pak rozsekám na cucky!“

Tím řekl Mingo Skip vše.

Byl to totiž člověk, který mnoho nepřemýšlí, není příliš chytrý a vždy se na cíl vrhá rovnou, jako rozzuřený býk.

O čtyři hodiny později se cítil mocnější než kdy předtím. Protože mezitím se se svými jezdci dostal do tábora jacka Dranga a začal s ničením.

Jenže jeho lidé nenarazili nikde na odpor. Jen několik jezdců se rozuteklo, když zaslechlo dusot blížících se koní. Před obchodem stál hlouček žen, ke kterým se přiloudal kulhající muž.

Jinak tady žádní muži nebyli.

Tábor Jacka Dranga byl skutečně malým městečkem – jenže to bylo prázdné.

Mingo Skip pochopil, že jeho příjezd byl včas ohlášen. To ho rozzuřilo, ale nijak si s tím nedělal starosti. Protože bandité se své osady vzdali, připadal si ještě úspěšnější.

Nechal prohledat všechny domy a především dal pátrat po zraněném Colu Twistovi.

A když mu začalo být jasné, že, takříkajíc, lapí naprázdno, a že obsadil vlastně opuštěný tábor, rozlítil se. Došlo mu, že banda se ukryla v okolních horách, a že si s ním chce hrát na schovávanou.

Dal tedy rozkaz zapálit všechny domy a tábor banditů

srovnat se zemí.

Zamířil ke skupince lidí, která se shromáždila před obchodem. Ze sedla pohlédl na ženy a kulhavého muže. Byl to starý člověk. Starý pytel od cukru měl uvázaný jako zástěru a jistě tady vedl krám.

Ženy byly vesměs mladé. Mnoho z nich bylo nalíčených. Mingo Skip tenhle druh žen dobře znal. Byly to „zlatokopky". Bylo možno je potkat všude tam, kde drsní chlapi chtěli rychle a snadno utratit vydělané peníze. Takové ženy byly v každém divokém městě, v táborech zlatokopů a v koncových stanicích železničních tratí – takže v každém místě, kde kvete hýření, chlípnost a vášeň – nebo kde jsou ztracené existence.

Mingo Skip tupě zaklel. Pak řekl drsně: „Sbalte se! Nechám to tady zničit. Zapřáhněte si vozy a kliďte se odtud. Brzy tady budou už jen trosky."

Nenávistně na něj hleděly.

„Och, ty zatracený krvavý pse," řekla pak jedna z žen. „Kam podle tebe máme jít?"

Pokrčil širokými rameny. Věděl, že pro spoustu žen je to tady konečná stanice a že teď budou jejich cesty ještě drsnější a krutější než dosud.

Podíval se na muže. „Kde je Jack Drango?"

„Ten si brzy přijede pro tvůj skalp, kovboji!" odpověděl chraptivě majitel obchodu. „Jsem jenom obyčejný obchodník – nic jiného než člověk, co má krám. Jenže to tě asi nezajímá."

„Ne," odsekl mu Mingo Skip drsně. „Zničím tady to vlčí doupě. A ty z toho vyjdeš jen proto, že jsi mrzák."

Obrátil svého koně a zvolal:

„Tak do toho, chlapci! Začněte!"

Jeho jezdci byli rozděleni všude po osadě. Někteří z nich sesedli a pořád ještě prohledávali domy, kůlny, chatrče a ostatní budovy.

Noc byla velmi jasná, ale stíny v kaňonu byly dlouhé. Z blízkých ohrad bučel dobytek. Jeden z jezdců přiběhl k Mingo Skipoví a hlásil mu:

„Támhle v ohradě je spousta krav se značkou Brackettova ranče."

„Jasně, vždyť tohle tady je doupě banditů," zaburácel Mingo Skip a čekal, až uvidí vyšlehnout první plameny z domu poblíž.

Kulhavý muž a ženy, najednou zmizeli v obchodě. Mingo Skip se v duchu ptal, co to má znamenat. Nejprve ho napadlo, že ženy si chtěly v obchodě ještě nakoupit nějaké věci.

Ale pak si předák uvědomil, že ženy a mrzák se ukryli do bezpečí.

Náhle se ozval dusot kopyt mnoha koní.

Zaduněl tak najednou a tak hlasitě, že se dal vysvětlit jediným způsobem: ti muži, kteří sem jedou v semknutém šiku, museli čekat v sedlech v některé z ostatních roklin.

Na co?

Mingo Skip to okamžitě pochopil. Ale bylo už pozdě.

Ano, bylo mu jasné, že se sem řítí Jack Drango se svou bandou.

To celé byl trik.

Mingo Skip vyrazil divoký skřek a vytáhl kolt. Pak se rozjel vstříc temné mase jezdců, které už bylo možné rozpoznat mezi prvními domy osady. Třeskly výstřely, protože jednotlivé skupinky jezdců Minga Skipa se pustily do boje. Jiní kovbojové, kteří ještě seděli na koních, se přidali ke svému předákovi.

Ale neměli šanci.

Divoká banda Jacka Dranga přijížděla pevně semknutá.

Jezdci Mingo Skipa byli naopak roztroušeni všude kolem.

Nedokázali se už shromáždit. A proto dokázali klást

mohutnému náporu banditů jen tu a tam slabší odpor.

Nebylo to tak, že by na sebe narazily dvě silné skupiny.

Mingo Skipovi to bylo naprosto jasné.

Okamžitě pochopil, jaký byl blázen, že vjel do pasti a že jeho lidé budou pobiti. Pochopil, že přece jen není ničím jiným, než předákem, který celý život potřebuje šéfa, jako byl Joshua Brackett – šéfa, který by mu dával příkazy a přesně řekl, co má dělat a jak má provést svou práci.

V těch chvílích se Mingo Skip zřítil z domnělých výšin zase dolů.

A věděl, že jeho porážka bude znamenat zánik Brackettova ranče.

Ale brzy už na tyto věci nemyslel.

Masa nepřátel byla těsně před ním. Divoce a zuřivě zařval, vypálil z koltu a hnal svého silného koně rovnou do najíždějícího davu.

Opravdu se dokázal bít. Odvahu měl také. Jeho věrnost Brackettovu ranči byla nade vši pochybnost. Byl skutečně vším, čím má správný předák být.

Ale nebyl šéfem.

O deset vteřin později byl mrtev.

Hitt Brackett se díval na slunce, sklánějící se k západu a barvící oblohu do ruda.

A v této poslední rudé záři poznal několik jezdců.

Na ranč se snášely namodralé stíny noci, když jezdci vjeli do dvora. Sesedli před dlouhým čeledníkem.

Hitt Brackett se narovnal v houpací židli a rozezleně křikl přes dvůr:

„K čertu, šéf ranče sedí tady! Copak nikdo z vás, dubové hlavy, nepřijde sem ke mně a neřekne mi, co se děje?“

Jezdci mezitím sesedli. Několik jich zmizelo v

čeledníku. Ale po chvíli zase vyšli ven. Hitt Brackett zaslechl přiškrcené hlasy, které drmolily ychle jakási slova. Ozvalo se několik nadávek. A pak čísi hlas zavolal: „To jsme my, Hitte Brackette!“

Poznal ten hlas. Patřil Danu Ritschardovi, vysokému a rychle a jistě střílejícímu chlapíkovi, kterého kdysi zaměstnal Joshua Brackett jako pistolníka, a který spolu s dalšími šesti sobě podobnými, tvořil páteř osazenstva Brackettova ranče.

A tenhle Dan Ritschard teď přijel v čele jezdců, kteří se vrátili zpět. Hitt Brackett je ve tmě poznal jen velice stěží. U schůdků na verandu vytvořili hlouček. Jen Dan Ritschard pak vystoupil po třech stupíncích nahoru a opřel se o jeden ze sloupků, podepírajících přístřešek.

„Proč jsem vás musel napřed zavolat?“ obořil se na něj Hitt Brackett.

„Ve tmě jsme si tě nevšimli, Hitte,“ zamumlal Ritschard dotčeně. Udělal krátkou odmlku a pak pokračoval ještě úsečněji než předtím.

„Mingo Skip byl blázen. Zatracený, hloupý a umíněný blázen. A když takový idiot rozkazuje a vběhne do pasti, odskáčou si to všichni, co jsou kolem. Hitte, tenhle ranč už nemá žádné lidi. Tady jsme skončili. Přijeli jsme jenom proto, abychom si sbalili věci a zmizeli.“

Hittu Brackettovi se na chvíli zdálo, že to všechno není skutečnost, že je to jen zlý sen. A dokonce ani poté, co si v následujících vteřinách uvědomil, že je dokonale vzhůru, nedokázal to pochopit.

Nemohl uvěřit, že by Brackettové mohli být u konce.

„No, a co ty na to, Ritscharde?“ zeptal se zostra.

Ritschard mu rozmrzele odpověděl:

„Jack Drango a jeho divoká banda nás porazili. Mingo Skip byl první mrtvý. Zrovna jsme se chystali zničit Drangův tábor, a proto jsme se rozdělili do několika

skupinek. – A vtom se na nás ta banda vrhla. Nebyl to ani pořádný boj. Nejdříve se dali na útěk lidi od Overmila a Larrimera. – Hitte, hnali nás jako diví. A měli jsme ztráty. Než jsme se rozjeli sem na ranč, odvezli jsme do města k doktorovi přes tucet raněných. Jack Drango nás totiž nechal velkoryse odtáhnout a vzít si raněné s sebou. A řekl nám na rozloučenou, že máme zmizet z údolí, protože podruhé nám už šanci nedá."

Dan Ritschard se odmlčel podruhé. Hitt Brackett ovšem neřekl nic. Bylo jen slyšet, jak ztěžka oddychuje.

Pak se opět ujal slova Dan Ritschard:

„Odjíždíme odtud. Už to tady nemá smysl. Joshua Brackett je mrtev. Kdyby žil, bylo by to jiné. To bychom zůstali."

„Jsem tady já – já, Hitt Brackett," řekl rančer zostra. „Brzy se uzdravím. Já umím vést mužstvo a takovou chybu jako Mingo Skip neudělám. Najmu nové jezdce, až bude mužstvo dost silné. A pak vám ukážu, jak poslat Jacka Dranga a tu jeho zběř k čertu."

Ale Dan Ritschard řekl:

„Ne, Hitte – ani ty nemáš na to, abys tuhle věc rozmotal. Nejsi Joshua Brackett. Ten by to dokázal. Jemu by věřil každý jezdec. – Hitte, ty pro nás nejsi ten správný šéf."

„A proč ne, k čertu?"

„Dokážeš být velice zákeřný. Joshua byl pravděpodobně zastřelen, protože jsi bez zjevného důvodu zbil jakéhosi kluka. A ten kluk se pomstil. – A protože je Joshua Brackett mrtev, přijde sem ještě spousta dalších lidí, aby se mstili. Ty pro nás nejsi tím správným šéfem, Hitte. Máme toho už dost a pro tenhle ranč už nejezdíme ani den."

„Protože jste všichni zbabělci. Teď, když jde do tuhého a musí se bojovat, máte najednou strach."

„Nemá to smysl, Hitte Brackette. Jack Drango a jeho banda si teď přijedou pro stáda z pastvin. Není to náš dobytek, Hitte. Je tvůj. A my jsme tě nikdy nemohli ani vystát. Byl jsi na nás vždycky sprostý a díval ses na nás spatra. Tvůj bratr byl jiný. Byl svým způsobem skutečně formát. Pro něj jsme jezdili rádi. Jenže ty takový nejsi. Ty bys nás s sebou ještě strhl do pekla."

Po těchto slovech se Dan Ritschard obrátil a odešel. Ostatní jezdci ho následovali. V čeledníku se rozsvítilo světlo. Hitt Brackett viděl, jak brzy na to vycházeli muži se sbalenými ranci.

Odjeli.

V noci utichl dusot jejich kopyt.

Hitt Brackett zůstal sám – protože čínského kuchaře v kuchyni nemohl počítat. Spatřil ho, jak se plíží přes dvůr k ohradám jako temný stín. Pak opět zaslechl dusot kopyt.

Takže i ten Číňan opustil ranč.

Ano, Hitt Brackett zůstal sám.

A byl teď naprosto klidný. O všem v klidu uvažoval.

Sám k sobě byl vždycky upřímný.

A proto brzy pochopil, proč od něj lidi odešli.

Ano, byl zlý a sprostý a neměl přátele. Byl na ranči vždycky zlým duchem. Dokonce i starší bratr měl problémy, jak ho zkrotit. Mužstvo by se po smrti Joshuy Bracketta zřejmě dříve či později stejně rozpadlo. Ale to by měl Hitt Brackett asi ještě čas a možnost najmout nové lidi. Jezdce, kteří by se k němu hodili, kteří by byli stejně krutí a zlí jako on.

Jenže přehmat Mingo Skipa přivodil předčasný rozpad mužstva Brackettova ranče.

Toto vše si tedy nyní Hitt Brackett uvědomil.

Také Holliday měl problémy.

Měl strach, že Col Twist zemře. Chlapec totiž dostal vysokou horečku způsobenou zraněním. Rány se zanítily a hnisaly. Hollidayovi chyběly léky, kterými by mohl se zápalem a s horečkou bojovat.

Toho rána dospěl Holliday k přesvědčení, že pokud chce Cola zachránit, má jen dvě možnosti.

Jedna možnost byla, že snad na Brackettově ranči najde lékárničku, ve které bude prostředek, jímž by mohl ošetřit chlapcovy rány a zažehnat vysokou horečku.

Troufal si na to. Ačkoliv studoval pouze zubní lékařství, přece jen se v ošetřování ran vyznal – možná víc než leckterý špatný ranhojič.

Takže to byla jedna možnost.

Když ovšem na ranči Brackettových žádné léky nebudou, bude si muset obstarat vůz a Cola odvézt k lékaři do města. Možná by to bylo dokonce vůbec nejlepší. Chlapcova horečka byla velmi nebezpečná. Potřeboval by uložit do postele, mít kolem sebe čisto a tu nejlepší péči.

Hollidayovi bylo všechno jasné.

A přesto dosud váhal, protože bylo jasné, že Cole by byl jistě velice rychle mrtev, kdyby narazili na Minga Skipa a lidi z Brackettova ranče. Holliday totiž netušil, co se mezitím stalo. Pořád předpokládal, že Mingo Skip a jeho mužstvo jsou jemu a Colovi v patách.

Opustil Cola a sledoval Brackettův ranč. Spatřil tam Hitta Bracketta, který se belhal ke kuchyni a zmizel v ní.

Jinak se na ranči nic nepohnulo.

Když se vzápětí vyvalil z komína kouř, dospěl Holliday k přesvědčení, že Hitt Brackett je tam dole sám.

Náhle se v Hollidayově hlavě zrodil odvážný plán. Promýšlel ho ze všech stran a skutečně nemohl říci, že by to byl zvlášť dobrý plán. Ale mohla to být šance.

A tak se rozhodl. Chtěl sejít dolů do ranče, přemoci tam

Hitta Bracketta a zajmout ho jako rukojmí. Chtěl si obstarat vůz, přinést sem Cola a naložit ho na něj. A kdyby potkal Minga Skipa a jeho bandu, pohrozí mu, že Hitta Bracketta zabije, jestli se k němu a ke Colovi přiblíží.

Byl to vskutku zoufalý plán.

Ale Holliday to chtěl zkusit. Byl náhle pevně přesvědčen o tom, že se mu podaří dostat chlapce do města k lékaři, jakmile se zmocní Hitta Bracketta jako rukojmí.

Vrátil se ještě jednou ke Colovi. Ten vypadal velice špatně. Byl vyzáblý, měl propadlé tváře. Oddychoval krátce a slabě. Holliday zatloukl do země kůly a chlapce k nim přivázal. Takže se Cole v horečce nemohl převalovat, ale jen ležet na místě.

Holliday si trpce povzdychl.

Pak ale pocítil, jak se ho zmocňuje chladný vztek. Ten patřil oběma Brackettovým – zvlášť Hittovi a všemu, co jim tamdole patří.

A s tímto vztekem a nenávistí v srdci se Holliday vydal pěšky na cestu k ranči.

Když se začal šplhat po zalesněném svahu dolů, ztratil na chvíli ranč z dohledu.

A proto neviděl, že k Hittu Brackettovi přijela návštěva.

Hitt Brackett si ke snídani usmažil šťavnatý steak. Právě polykal poslední sousto, když zaslechl dusot kopyt koní dvou jezdců.

Vzal do ruky kolt a vyšel z kuchyně.

Oba jezdci ho ihned zaregistrovali a obrátili koně. Pomalu sesedli. Byl to Mel Larrimer a Kirby Overmile. Hitt Brackett se zle zašklebil a zastrčil si kolt za opasek kalhot. Přes svůj špatný zdravotní stav se cítil silnější než tihle dva chlapi a věděl, že dokáže táhnout kolt mnohem

rychleji než oni.

Opřel se o stěnu domu a upřeně na muže hleděl. V očích neměl žádný výraz.

Overmile a Larrimer zůstali stát tři kroky před ním. Nerudně na něj hleděli, a to by se ještě před několika málo dny neodvážili.

Hitt Brackett vzápětí zlostně zavrčel: „Dávejte si pozor, vy berani! Jestli na mě budete takhle hledět ještě chvíli, odstřelím vám uši. Smekněte klobouky a prokažte Brackettovi úctu! No tak, chci, abyste mě uctivě pozdravili, protože já jsem Brackett. A vy jste ustrašenci! Tak už jste mě konečně pochopili?“

V bezvýrazných očích mu hořela zlá radost. Byl člověk, který si každou smůlu hned odreagoval na někom jiném.

Když se Overmile a Larrimer nepohnuli a jen se na něj nepřátelsky dívali, sáhl po koltu.

„Klobouky dolů! Skloňte se!“

Pomalu uposlechli a vyměnili si rychlé pohledy. Zřejmě se domnívali, že se Hitt Brackett zbláznil a nebo přebral.

Poslechli, protože by to udělal každý rozumný muž, když ho ohrožuje nebezpečný blázen.

„No tak,“ zavrčel pak Hitt Brackett spokojeně. „Takže je vám zase jasné, že žijete ve stínu Bracketta? – Co chcete?“

Otázka šlehla jako zasvištění biče.

Oba rančeři zaváhali a pohlédli na jeho kolt. Usmál se a zase ho zastrčil.

„Jen klidně řekněte, co chcete,“ vyzval je zase.

„Přišli jsme sem, abychom ti řekli, že jsi skončil, Hitte Brackette. Tvůj bratr je mrtev a Mingo Skip je také mrtev. Nemáš už žádné lidi. V tohle kraji čas Brackettových skončil.“

„Myslíte?“

Přikývli, „Naši jezdci, kteří zůstali naživu nebo nemuseli kvůli zranění zůstat ve městě, se vrátili k nám,“

zamumlal Larrimer. „Takže my ještě jezdce máme. Dali jsme je dohromady.“

Usmál se na ně ještě zlobněji a ostřeji.

„Vidím před sebou dva blázny, kterým se v jejich tupých palicích zrodil nápad. No tak si ho poslechneme!“

Znova na něj podivně pohlédli.

„Mohli jsme s sebou vzít i naše jezdce,“ prohlásil pak Overmlie suše. „Ale myslíme si, že pochopíš i tak, že jsi vyřízený. Dávej pozor a pořádně poslouchej! Myslíme si, že se pokusíš dát dohromady bandu drsných chlapů. Jenže to nedovolíme. Každého jezdce, který sem do údolí přijde, aby pro tebe pracoval, poženeme k čertu. Nestrpíme, abys sem přivedl pistolníky, abys nám mohl dávat rozkazy. Časy Brackettových jsou pryč.

A byly to zlé časy. Odtud z kraje už nebude nikdo vyhnán. Nebudou se tady podpalovat domy. Nikoho tady nebudou lynčovat. A z rančů nikdo nebude vyhánět ženy a děti. To už se nebude dít, Hitte Brackette. Tvůj bratr byl ke všem lidem strašně tvrdý a přísný – ale vůči tobě byl příliš mírný. Víme moc dobře, co by nás čekalo, kdybychom dopustili, abys získal moc a sílu. A proto jsme sem přijeli. Chceme ti říct, abys toho nechal a zmizel odtud. Pochopil jsi to, Hitte?“ Ten stál docela klidně a přikývl. Ani nesáhl po zbrani a ani se nerozčilil. Zůstal naprosto klidný a jen přikývl. Ani z jeho očí se nedalo nic vyčíst. Byly chladné a bez výrazu.

Teprve po chvíli řekl takřka mírně:

„Jste vážně blázni. – Kdo potom vyžene Jacka Dranga a jeho bandity z hor? Snad ne vy? Vy poseroutkové? To je práce pro drsné chlapy. Potřebujete Bracketta, který by vás bránil.“

„Kdybys získal moc a vliv, byl bys nesnesitelný. Patříš k lidem, kteří nemají nikdo dost – kteří chtějí tím víc, čím víc mají. – Ne, Hitte Brackette, už ti nedáme šanci.“

„Tak to potom sami nemáte šanci. Jack Drango si totiž dojde pro vaše stáda a postřílí vaše jezdce.“

Na tato slova Hitta Brackettt oba rančeři zavrtěli pyšně hlavou.

„My to zvládnem,“ prohlásil pak Overmile. „Posílíme svá mužstva. Společně s osadníky požádáme guvernéra, aby sem poslal šerifa a soudce. A o Jacka Dranga a jeho bandu se postará jednotka státního jezdectva. – Zavedeme tady v kraji nový pořádek. I malí a slabí, které jsi vyhnal z kraje na bratrův příkaz nebo i bez něj, se vrátí. Ale pro tebe tady už není místo, Hitte Brackette. Až tady bude vládnout opravdový zákon a lidé už se nebudou muset třást před Brackettovými, určitě na tebe podají spoustu žalob. – Bylo by opravdu lepší, kdybys to tady zabalil a zmizel.“

„A tenhle ranč?“ zeptal se s ledovým klidem. Nečekal ovšem na odpověď.

„Táhněte k čertu!“ řekl. „Ještě o mně uslyšíte. Brzy vám vypálím svoji značku. Všem vypálím do kůže značku Brackettů. Táhněte, než se rozzuřím!“

Vytrhl kolt a vystřelil jim těsně před špičky bot do země dvě kulky.

Rančeři opravdu chvatně naskočili do sedel a odjeli. Zamířili cestou do města. Když odjeli z ranče, zastavili vedle hustého křoví na úpatí jakéhosi svahu.

Byl to onen kopec, ze kterého sestupoval Holliday. A ten se ukrýval v křoví. Zaslechl rozhovor obou rančerů.

Mel Larrimer řekl otráveně:

„Kirby, strašně jsme se zmýlili, co? Mysleli jsme si, že Hitt je nemocný a zesláblý a že se nám podaří vnutit mu naši vůli. Jenže on nás skoro zastřelil. Chce si najmout drsné pistolníky a chce se chovat ještě hůř než dřív. Och, skoro bych si přál, aby ho ten Jim Miller zabil.“

„Jo, Mele,“ zavrčel Kirby Overmile. „Hitt Brackett zase

získá moc a vliv. Jestli to dopustíme. Jenže my to nedovolíme!“

Chtěli pokračovat dál, jenže Holliday slyšel dost, aby pochopil svou šanci. Zjistil, že v obou těchto rančerech může získat cenné pomocníky.

A to by bylo jistě dobré pro Cola Twista.

Vyskočil z křoví a polohlasně zvolal:

„Moment, pánové.“

Trhli sebou a sáhli po zbraních. Dost je vylekal.

„Jen klid,“ řekl mírně.

Hned poznali kdo je, protože už ho jednou navštívili a udělali si o něm úsudek. Oba se najednou rozesmáli a podívali se na kopec.

„To je dobrý trik,“ řekl Overmile. „Ukryl jste se s Colem Twistem tady poblíž. Ale je třeba mít pevné nervy, aby se člověk něčeho takového odvážil.“

A Mel Larrimer řekl suše: „Pane, měl jste ohromné štěstí. Mingo Skip vyjel do hor s velikou bandou, protože si myslel, že jste utekl k Jacku Drangovi. Ti bandité zabili Minga Skipa a jeho lidi rozprášili. Hitt Brackett už nemá žádné lidi – a může to trvat celé týdny, než sežene nové. Jenže my už. to tentokrát nepřipustíme. Hitt Brackett by byl mnohem horší než jeho bratr Joshua. Nedovolíme, aby se tady zase roztahoval Brackett. A je nám čerta po tom, že si bandité odvezou dobytek z jeho pastviny. Svoje stáda si pohlídáme. Protože my lidi máme a ještě svá mužstva posílíme.“

„To se celkem dobře poslouchá,“ řekl Holliday. Pak ukázal palcem přes záda ke kopci.

„Támhle nahoře leží Cole Twist. Je těžce raněn. Pokud se nedostane do města k doktorovi, zemře. Ještě nikdy v životě jsem neprosil nikoho o pomoc – ale kvůli tomu hochovi to dnes udělám. A máte mé slovo, že Joshuu Bracketta jsme nezabili my. Jistě, ten chlapec s ním chtěl

vyprovokovat souboj. Jenže já jsem mu v tom zabránil. Vrah střílel z tohohle kopce přes celý ranč a zasáhl Joshuu Bracketta, zatímco Cole a já jsme s ním mluvili. A Hitt pak otevřenými dveřmi vystřelil na hocha."

„A proč jste tedy nešli dovnitř a nevyřídili Hitta?" zeptal se Overmile zlostně.

Hollidty pokrčil hubenými rameny.

„Není to tak jednoduché vystřelit na člověka, který se z posledních sil plazí po zemi a je přesvědčen, že musí pomstít smrt svého bratra. – Ne, nemohl jsem Hitta zabít. Měl jsem dost práce s tím, jak odvézt Cola. Prosím vás teď o pomoc."

„A jak vám máme pomoci?"

Holliday ukázal směrem k ranči.

„Potřebuji vůz a seno. A nejsem taky dost silný, abych chlapce snesl z kopce."

Oba rančeři pohlédli na kopec. Pak Overmile rozvážně přikývl a řekl:

„Toho kluka bychom mohli snést. Ale vůz byste si musel obstarat sám. Hittu Brackettovi totiž dost otrnulo. Zotavil se velice rychle. A má u sebe pořád kolt."

Holliday přikývl.

„Půjdu za ním a postarám se, aby nedělal těžkosti."

V očích obou rančerů to zazářilo. Vzpomněli si, že tenhle vyzáblý člověk už jednou s Hittem Brackettem pořádně zatočil a že ho mohl docela klidně zabít. Náhle pochopili, že s Hittem Brackettem už si nemusí dělat pražádné starosti, když si ho Jim Miller znovu pořádně podá a možná ho přitom i zabije.

„Sesedněte a pojďte za mnou pěšky," řekl Holliday. „Není jisté, že bych měl sílu zapřáhnout vůz, když se předtím budu muset bít s Hittem Brackettem. Tentokrát bych mohl mít míň štěstí, takže by i mne mohla zasáhnout kulka."

Uznali to a přikývli.

„Když se postaráte o to, aby na nás Hitt Brackett nemohl střílet, zapřáhneme vůz, doneseme hocha a odvezeme ho do města," řekl Overmile a Mel Larimer přikývl.

Holliday hned vykročil. Když se po pár metrech otočil, oba rančeři už sesedali a odváděli koně do houští.

Holliday se dostal až k budově stáje a znovu se rozhlédl.

Oba rančeři šli za ním.

Holliday se proplížil k zadnímu rohu stáje a nakoukl přes dvůr k hlavnímu srubu ranče.

A tu spatřil cosi, co mu zpočátku udělalo starost.

Na verandě totiž seděl Hitt Brackett.

A nebyl sám.

Měl návštěvu.

Na ranč znovu přijeli dva jezdci. Byl to Jack Drango a bankéř Emmet Lester. Právě sesedali. Emmet Lester právě říkal něco, nad čím se Hitt Brackett zřejmě velice rozčiloval.

Sáhl po koltu a zlostně se podíval na Jacka Dranga.

Ale Emmet Lester pokračoval v naléhavém výkladu. Zdálo se, že Hittu Brackettovi něco vysvětluje.

Zatím se Larrimer a Overmile dostali až k Hollidayovi a nakoukli mu přes rameno za roh. Spatřily jak se Hitt Brackett obrátil a zmizel v domě. Oba muži vešli za ním.

Larrimer a Overmile pomalu vydechli.

„Co to znamená?" zeptal se Overmille.

„No tohle – bandita Jack Drango a bankéř Emmet Lester přijeli k Hittu Brackettovi – co za tím vězí?" Mel Larrimer kroutil nevěřícně hlavou.

„To se dá zjistit, že?" usmál se Holliday a pohnul se. Po krátkém zaváhání ho následovali i oba rančeři. Zvědavost u nich zvítězila nad strachem.

Bylo jim totiž naprosto jasné, že se v domě děje něco

velmi významného.

Holliday si mezi stájemi, kůlnami, dílnami a ohradami hledal cestu k zadní straně domu. Se svými průvodci se dostal nezpozorován až k zadnímu vchodu. Dveře šly otevřít.

„Raději si vyzujme boty," zašeptal.

Hned to udělali. Pak vklouzli do domu a ocitli se na chodbě, z níž vedlo několik dveří do jednotlivých místností. Chodba ústila do veliké obytné haly, a to pod schodištěm, které vedlo do prvního patra.

Zaslechli také mužské hlasy. Zastavili se a naslouchali.

Hitt Brackett právě říkal:

„Co si myslíte, blázni? To mám ranč přepsat na Emmeta Lestera? Copak mě máte za idiota? Hej, Drango, jestli jsem dobře slyšel, co jste povídali, tak si to budeme muset rozdat na kolty. Přišel jsem o svého předáka a o všechny lidi. Byl to nejhorší nápad tvého života, žes sem přijel. Nejsem už tak nemocný a nemohoucí, jak jste si možná mysleli. – Drango – rozstřílím tě na kusy!"

„To ještě chvilku počká, Hitte Brackette," odvětil Jack Drango chladným hlasem. „Opravdu bychom si měli nejdříve v klidu promluvit, než vytáhneme kolty."

„Nikdo nevytáhne kolt," řekl bankéř. „Hitte Brackette, chceme s tebou uzavřít obchod a dát ti šanci, aby sis zachránil krk."

Anna Worthová si samozřejmě po celou tu dobu dělala velké starosti o Hollidaye a Cola Twista.

Ale přes obavy a strach nezapomínala na své povinnosti – na povinnosti vůči svému synkovi.

Když se ve městě rozkřiklo, že ranč Brackettových už nebude šířit teror a násilí, Anna Worthová se ihned

rozhodla. S dítětem v náručí se vydala na cestu k tesaři ve městě. Zastihla ho uprostřed nádvoří jeho dílny v rozhovoru s několika dalšími muži.

Všichni smekli klobouky, protože z té ženy s dítětem vyzařovalo cosi, co jí v jejich očích sjednalo respekt a uznání.

Anna Worthová pohlédla na tesaře. „Chtěla bych dát znovu postavit Worthův ranč," řekla stroze. „Chtěla bych dům se čtyřmi místnostmi, čeledník pro šest jezdců, stáj, velkou stodolu a kuchyňský srub s jídelnou. Mohl byste se toho ujmout, pane?"

Tesař chvíli přemýšlel.

Pak přikývl.

„Vyjedu i s dvěma pomocníky hned zítra a začnu, madam. Udělala jste moc dobře, že jste přišla hned. V následujících dnech se sem do údolí totiž vrátí spousty lidí. Bude hodně práce."

Anna Worthová přikývla. „Zaměstnám dva jezdce," řekla. „Byla bych vděčná, kdyby mi pánové mohli doporučit spolehlivé lidi. Postavte, prosím, nejprve malý přístřešek pro mne a pro dítě. Za tři dny na ranč přijedu a zůstanu tam. Nemohu nechat zpustnout zahrádku. Musím tam udělat spoustu práce než napadne sníh. Vánoce bych chtěla s chlapcem strávit na nově postaveném ranči."

Už se zpola otočila. Ale pak si muže ještě jednou pozorně prohlédla.

„Jsem jenom žena," řekla trpce. „A nechtěla bych se míchat do mužských záležitostí, ale myslím si, že tohle město by mělo už konečně vyslat nějakou delegaci ke guvernérovi, aby se sem do kraje dostalo právo a zákon."

Po těch slovech odešla.

Muži se za ní dívali.

Kovář, který byl zároveň starostou, promluvil nejdřív: „Je to odvážná a skvělá ženská, kterou jen tak něco

nezlomí. Jsem pro to, abychom svolali občany a rozhodli. Máme šanci dát tomuhle kraji dobrou budoucnost. Doktor odjede se dvěma zmocněnci z našeho středu do hlavního města. A poradíme se, co má ta delegace říci guvernérovi.“

Takže toto bylo pro město prvním signálem. Dala ho občanům jasně najevo Anna Worthová.

Občané pochopili, že lidé brzy budou následovat příkladu mladé a odvážné ženy.

Anna pomalu odešla do svého příbytku. Vnitřně se ovšem necítila tak sebejistá. Cítila pochyby, obavy a strach. Jistě, učinila rozhodnutí, a to také hned promění v čin. Ale věděla, že v tomto kraji bez pomoci dobrého Člověka nic nedokáže.

Měla by se snad raději pokusit otevřít si obchod tady ve městě. Obchod nebo krejčovský salon by jistě dokázala utáhnout vlastními silami.

Na ranč ovšem patří šéf – muž.

Když si Anna tuto skutečnost uvědomila, bylo jí rázem jasné, proč jednala tak rychle a rozhodně. Proč se odhodlala tak rychle nechat ranč znovu vystavět. Pochopila to najednou.

Holliday! Její rozhodnutí souviselo s Hollidayem. Věřila a přála si z celého srdce, aby se Holliday vrátil. A musela tu víru dokázat.

To ovšem mohla dokázat jen tím, že dá opět vybudovat ranč.

Kdyby si otevřela krámek, dokázala by tím, že už s Hollidayem nepočítá a že od nynějška zůstane s Jimmym sama. Všechno v jejím nitru ji ponoukalo k tomu, aby věřila, že se Holliday vrátí. Bránila se ze všech sil představám své budoucnosti bez Hollidaye.

Tu víru možná potřebovala proto, aby ji docela nezlomila bolest.

Takže opět dá vybudovat ranč.

Věděla, že se teď chová jako hazardní hráč, který vsadil do hry všechny peníze a pevně věří, že vyhraje. Ale protože to udělala, její víru to posílilo.

Když si pak přiložila dítě k prsu, tiše a klidně zamumlala.

„Jen se neboj, Jimmy! Velký Jim se k nám vrátí! Náš velký Jim nás neopustí. Ví moc dobře, že ho potřebujeme. – Má nás moc rád na to, aby nás nechal samotné. – A uzdraví sel Jednoho dne z něj zase bude zdravý silný muž. – Jimmy, všechno bude dobré!“

„Vy se mnou chcete udělat obchod?“ zeptal se Hitt Brackett chladně. „A chcete být velkorysí? Chcete mi dát šanci, jak si zachránit krk? Co znamenají všechny tyhle nesmysly? Lestere, podvedl jsi mého bratra i mne. Joshua tě chtěl odtud z kraje vyhnat. A ty si sem teď přijdeš a máš plnou hubu žvástů. K čertu s tebou, ty lumpe! Jestli ti dodává odvahu jen přítomnost Jacka Dranga, pak bychom měli nejprve udělat jasno v tom, jestli je Drango opravdu tak skvělý a jestli dokáže táhnout kolt. No tak, Drango! Dlužíš mi za mého předáka a moje lidi. Nepočítej s tím, že odtud odejdeš živ. Asi sis myslel, že ležím nemocný v posteli, co?“

Udeřil s plesknutím levačkou o kolt. Pravou ruku měl zavěšenou na prsou v pásce, protože rameno ještě neměl docela zahojené.

Jack Drango si ho důkladně prohlížel – a jeho pohled ještě nikdy nebyl podobnější číhajícímu panterovi. Stiskl rty a usmál se.

„Vím, co jsi zač, Hitte," řekl. „Jsi rychlý a nebezpečný. Jenže Jim Miller tě porazil. Postřelil tě do ramene. Musíš se spolehnout jen na levačku. Jenže ty nejsi levák. Takže strach mi nenaženeš, Hitte! Proti mně bys neměl, šanci. – A kdybys s námi nechtěl uzavřít obchod, ukázal bych ti, jaká jsi nula!"

Hitt Brackett se třásl vztekem.

Ledabyle se opřel o zeď a pomalu vydechl.

Ano, blufoval. V duchu si to přiznal. Najednou si uvědomil, že na tohohle pistolníka a banditu nemá. 1 kdyby byl zdráv a plně při silách, na Jacka Dranga by asi nestačil. Už toho o něm hodně slyšel. Věděl, jaká byla pouť toho muže mnoha státy, než přišel sem do kraje. Znal jména mužů, kteří svedli souboje s Jackem Drangem – a zemřeli. Byli mezi nimi i slavní a obávaní pistolníci.

Věděl, že momentálně jsou na tisíc mil široko daleko jistě jen dva lidé, kteří by se obávanému Jacku Drangovi mohli postavit.

Jména těch mužů jsou Wyatt Earp a doktor D. J. Holliday.

Ano, Hitt Brackett najednou pochopil svou vlastní malost.

V jindy tak bezvýrazných očích, sršících většinou jen tvrdostí a nesmiřitelností, se na zlomek vteřiny zablýskl strach.

Jack Drango si toho záblesku povšiml a usmál se ještě více.

„No tak, Hitte," řekl, „teď už konečně vidíš svoje šance proti mně správně. Vždycky jsi byl drsný a silácký, ale formát jsi nikdy neměl."

Hitt Brackett polkl.

„Co chcete?" zeptal se konečně.

Emmet Lester si odkašlal.

„Tvůj bratr Joshua mi vzal banku," řekl chladně. „A já si

teď vezmu Brackettův ranč, Hitte. Tvůj bratr mě chtěl odtud z kraje vyhnat. Teď odtud vyženu já tebe.“

„Jak to chceš dokázat, Lestere?“

„Za mého přispění,“ usmál se Jack Drango. „Mezi mými lidmi je člověk, který viděl, jak jsi oběsil Sama Wortha. Ten člověk to odpřisáhl i před Bohem. – A já bych mohl toho člověka donutit, aby to odpřisáhl i před soudní porotou. Dovedeš si představit, Hitte, co pak bude s tvým krkem?“

Hitt Brackett se otřásl.

„I kdyby to všechno byla pravda,“ zavrčel. „Tady v kraji není žádný zákon. Nejsou tady soudci ani porotci. Museli byste mě odvézt do hlavního města.“

„Jistě,“ usmál se Emmet Lester. „A to by nebylo těžké. Protože občané Oasis Valley měli včera sněm. Dnešní ranní poštou odjela do hlavního města delegace. Řekl bych, že tak do týdne tady uvítáme nového šerifa s doprovodem jednotky armádního jezdectva.“

Hitt Brackett se teď škodolibě usmál.

„To se ovšem nedotkne jen mě. Jack Drango bude muset vzít do zaječích. Už tady nebude moct krást dobytek, protože jezdectvo by mu ukradené krávy během několika dní odehnalo. Jestli sem přijde šerif a vojáci, mě to nepostihne.“

Jack Drango a Emmet Lester přikývli.

„Tak to vážně je,“ usmál se Jack Drango. „Musím zmizet. A proto jsem si vzpomněl na dávného přítele Emmeta Lestera. Udělám s ním obchod. Vezme si od tebe ranč a zaplatí mně. A ty mu ten ranč prodáš za jeden dolar, protože jinak pošlu toho svědka k šerifovi. Pak by na tebe všude po okolí visely zatykače.“

Hitt Brackett všechno pochopil.

A hned mu také bylo jasné, že je vyřízen, kdyby ho udali a dostali do vězení. Protože pak by se našla ještě celá řada

dalších, kteří by podali žaloby. Dopustil se mnoha činů, které by ho možná nestály hlavu – ale jen by podpořily věrohodnost výpovědi onoho svědka.

„Vy mrchy!“ řekl. „Vyřídil jsem Sama Wortha, protože vystřelil ze zálohy na mého bratra. To nemá nic společného s bratrskou láskou. Nesmí se prostě stát, aby někdo beztrestně vystřelil na někoho z Brackettů.“

„Sam Worth byl nevinen. Potrestal jsi nevinného,“ řekl Jack Drango drsně.

„Tak to potom byli bez viny i Col Twist a Jim Miller?“ řekl uštěpačně a vztekle Hitt Brackett. „Pokaždé, když někdo z Worthova ranče dostal nářez, střílel někdo po Joshuovi, protože on byl velkým šéfem. Oba vrazi utekli, Drango.“

„Ne,“ řekl bandita. „Tak hloupý Jim Miller není. Setkal jsem se s nim a ošacoval jsem si ho. Vsadil bych se, Hitte, že Miller i se svým chráněncem zůstali poblíž tohohle ranče, až banda pronásledovatelů odjela někam pořádně daleko do hor, kde ho hledali. – Jenže to už teď není důležité. Pojedeš s Emmetem Lesterem ke starostovi do města a převedeš tam na něj svůj ranč. A aby nikoho ta tvoje velkorysost neudivila, prohlásíš, že ses velice provinil a že chceš vyrovnat dluh, který Joshua způsobil bance tenkrát, když dal vyhnat všechny ty drobné osadníky a farmáře. – Rozumíš, Hitte?“

Ten přikývl. Náhle se pomalu pohnul se a zamířil ke skříňce. Když ji otevíral, vytáhl Jack Drango svůj kolt. Učinil to sotva znatelným pohybem.

Ale ve skříňce nebyla zbraň. Hitt Brackett z ní vytáhl láhev whisky. Dvakrát si nalil.

Pak se podíval upřeně na zem. Bylo vidět, jak mu naplno pracuje mozek. Horečnatě hledal východisko a přemýšlel i o dalších věcech, které mu začaly být postupně stále jasnější.

Jack Drango chladně a ostražitě vyčkával.

Emmet Lester ale sledoval Hitta Braciketta se stále většími obavami.

„Co je tady ještě k přemýšlení, Hitte?“ zeptal se skřehotavým hlasem. „Máme tě v hrsti.“

Hitt Brackett odložil láhev.

„Takže Drango říká, že Sam Worth byl nevinen: Hej, Drango, kdo tedy vystřelil na mého bratra? To jsou nevinní a Cole Twist a Jim Miller? Byla to rána z pušky a ozvala se z velké dálky. Jenže Miller a Twist byli na dvoře ranče. – Kdo byl tím třetím člověkem? Drango, kdo vystřelil na mého bratra? Kdo byl ten třetí? Drango, ty to přece musíš vědět. Jinak bys přece netvrdil…“

Náhle zmlkl a zazíral na Emmeta Lestera.

Náhle, jako by prohlédl, řekl tvrdě:

„Tys byl ten lotr, Lestere. Joshua dal vyhnat z kraje lidi, kteří tvé bance dlužili, a pak banku převzal. Chtěl ses pomstít. A když vyšlo najevo, že Sam Worth dostal výprask, zavětřil jsi možnost. Pokusil ses Joshuu zabít. Kdyby se ti to povedlo …“

„Mluvíš nesmysly, Hitte!“ vyštěkl Emmet Lester a sáhl si pod vestu.

Ale Hitt Brackett byl docela zaujat myšlenkou, která se zrodila v jeho hlavě.

„Za toho zákeřného střelce byl pokládán Sam Worth, protože měl důvod pomstít se za ten nářez. – A důvod pomstít se měl i Cole Twist. – A zase někdo vystřelil na Joshuu. Tentokrát se vrahovi zásah povedl. Ach, ten kluk byl před domem a vyzval Joshuu, aby vyšel ven. Kluk byl strašně hrdý. A ani Jim Miller by nestřílel ze zálohy. Byl jsem zaslepený blázen.“

„Brackettové mají spoustu nepřátel,“ zasípal bankéř. Ruku měl pořád ještě zabořenou pod vestou. Jistě tam měl ukrytý malý kolt. A měl strach. Byl na něm vidět.

Protože zesinal a na čele se mu objevily krůpěje potu.

„Tos byl ty, ty parchante!“ řekl Hitt Brackett ztěžka. „Cítím to docela jasně, když se na tebe podívám. Cítím tvou vinu jako zápach. A teď mě zase napadá, že jsi k nám přijel hned, abys nám oznámil příjezd vdovy po Samu Worthovi. Vyprávěl jsi nám o jejím ochránci a řekls, že ten člověk bude určitě hledat vrahy Sama Wortha. Chtěl jsi, abych zastrašil ty lidi z Worthova ranče a abych je z údolí vyhnal.

Chtěl jsi celou tu věc ještě jednou zopakovat – abys mohl zase vystřelit na Joshuu a aby podezření padlo na někoho jiného. – A já, hlupák, vážně vyjel a vzal si do parády toho kluka a …“

Zahvízdl a zmlkl. Obličej měl zkřivený vztekem.

„To bylo tvoje dílo, Lestere. A protože jsi chtěl mít v ohni dvě želízka, spojil ses ještě s Jackem Drangem. Možná jsi pořád doufal, že vyjedeme do hor a že padneme do léčky. – Lestere, teď už je mi všechno jasné. Ty tenhle ranč nikdy nedostaneš. Zemřeš – stejně jako zemřel Joshua. Nemusíš ani přiznávat vinu. Vidím na tobě, že moje tušení je správné.“

Obrátil se na Jacka Dranga.

„Zabiju toho lotra, Jacku. Počkej venku. I kdyby ranč dostal – oklamal by tě. Počkej venku, protože já ho teď …“

Dál se nedostal, protože strach Emmeta Lestera teď dosáhl vrcholu. A protože Jack Drango se ani nepohnul, zdálo se mu, že Drango začíná pochybovat a že mu snad ani nepomůže.

Lester vytáhl z náprsní kapsy vesty kolt a namířil dvojitou hlaveň zbraně na Hitta Bracketta. Přitom ustrašeně zařval:

„Jsi blázen, Hitte! Ranč za tvůj život! Nejsou proti mně důkazy! Jenže proti tobě bude svědčit člověk!“

Hitt Brackett přikývl. Po koltu sáhl beze spěchu.

„Teď tě zabiju, Lestere," řekl nepřirozeně klidně.

Tři kulky ho zasáhly ještě předtím, než táhl zbraň a namířil ji na Lestera. Dvě první kulky vyšly z Lesterova Derringeru.

Téměř současně třeskl i kolt Jacka Drango, protože bandita se teď rozhodl, že Emmetu Lesterovi pomůže. Ačkoliv vytáhl kolt teprve až vystřelil Lesterův Derringer, mezi Lesterovými a jeho výstřelem nebyla takřka odmlka.

Kulky odmrštily Hitta Bracketta zády na stěnu. Cítil, že zemře. Ale na to teď nemyslel.

Celou svou vůlí se teď soustředil na to, aby potrestal vraha svého bratra.

Smrtelně raněn stiskl spoušť.

Pak mu zbraň vypadla z ruky. On sám pomalu vydechl a pomalu se svezl podél zdi k zemi. Byl mrtev, ještě než se dotkl země.

Jack Drango se díval na Emmeta Lestera. Několik vteřin to vypadalo, jako by se mu nic nestalo. Pak ale zhluboka vzdechl a učinil tři nemotorné kroky směrem ke křeslu z buvolí kůže, ale nestačil si už sednout. Najednou se mu podlomila kolena a on přepadl přes křeslo a zůstal nehybně ležet.

Jack Drango pochopil, že oba jsou mrtví.

„K čertu," řekl.

A pak si uvědomil, že všechno bylo zbytečné. Dva vrahové se tady navzájem připravili o život. Možná to tak mělo být. Ranč zůstal bez majitele. Brzy do kraje přijde zákon a Emmet Lester je mrtev. Jack Drango nebude mít nárok na ranč.

Všechno bylo zbytečné.

Několik vteřin tak stál, zíral před sebe a uvažoval.

Ano, nic už tady z toho nekouká. Brackettovi jsou mrtví. Nebudou už vrhat stín na tento kraj. Lidé v údolí se teď budou cítit volní. To už ostatně občané Oasis Valley

dokázali, protože vyslali delegaci do hlavního města. Jack Drango to věděl od Emmeta Lestera.

Už brzy sem skutečně dorazí zákon, reprezentovaný šerifem a jednotkou jezdectva. Začne štvanice na Jacka Dranga a na jeho divokou bandu.

Skutečně, jeho dny zde jsou sečteny. A on odtud nemůže ani odehnat své veliké stádo. S takovým stádem se za den postoupí v nejlepším případě o patnáct mil kupředu. I kdyby sem jezdectvo dorazilo až za deset dní, během tří dnů jej a jeho lidi dostihne.

Jack Drango si uvědomil, že tady už nemá co pohledávat.

Emmet Lester byl blázen. Uvedl do pohybu události, které se mu ovšem brzy vymkly z rukou a vedla ho pak silnější moc.

Nakonec to Hitt Brackett svým takřka jasnovideckým instinktem odhalil. To by ještě nebylo tak zlé – ale Hitt Brackett se nebál smrti. To bylo rozhodující. Hitt Brackett byl zlý a sprostý, ale nebyl to zbabělec. Když pochopil, kdo zabil jeho bratra, nezaváhal a sáhl k odplatě bez ohledu na své bezpečí a život.

Jack Drango zasunul do pistole novou nábojnici a zastrčil kolt do pouzdra. Pak se obrátil a za cinkání ostruh odešel.

Když třeskly výstřely, chtěl Holliday vytáhnout kolt a vyjít ze svého úkrytu.

Bylo to skutečně dobré místo, protože na chodbě byla tma a schodiště bránilo ve výhledu z haly do chodby.

Odtamtud do haly bylo ovšem vidět výborně.

Holliday se tedy chtěl vložit do věci, protože pochopil, že člověk jako Jack Drango by neměl odejít jen tak

beztrestně.

Ale když vytáhl kolty z pouzder, položil mu na rameno ruku Mel Larrimer, který se za něj připlížil. Tiše zašeptal Hollidayovi do ucha:

„Klid! Jinak nás všechny postřílí!“

Kirby Overmile přispěchal Larrimerovi na pomoc. Oba chytili Hollidaye a ten se střehl toho, aby teď vydal sebemenší hluk. Cítil ovšem bezmezný vztek na ty dva zbabělce. Pak slyšeli, jak Jack Drango odchází z domu s cinkajícími ostruhami. Oba rančeři si teď hlasitě vydechli.

„Kdyby nás zahlédl nebo jen zaslechl, byli bychom už po smrti,“ řekl Overmile sípavě.

„Na něj nemáte, Jime Millere. Neochránil byste nás,“ řekl udýchaně Mel Larrimer. „Souboj by byl také docela zbytečný. Jack Drango a jeho banda teď určitě odjedou z kraje. Vsadím se, že od nynějška nepřijdeme o jediný kus dobytka. Ta banda si prostě najde jiný revír.“

„Vy blázni,“ odvětil Holliday. „Je to bandita. Loupil, drancoval a vraždil. Jestli odtud bude moci odjet jen tak, vrhne se na lidi zase někde jinde jako vlk. – A kromě toho ještě není tak docela jisté, že sem guvernér vyšle jednotku armádního jezdectva. Jisté to není. Možná přijde nejprve šerif se dvěma pomocníky. A ty hochy pak Jack Drango docela snadno vyřídí. – Víte vy, co všechno Jacka Dranga může napadnout a k čemu se může odhodlat? Jste blázni!“

Oba rančeři před ním ucouvli. Pak se otočili a pospíchali ke dveřím.

Utekli.

Holliday vyšel z chodby, prošel kolem schodiště, zamířil přes halu a vrhl rychlý pohled na nehybné postavy.

Pak došel až ke dveřím verandy a vyšel z domu.

Jack Drango chtěl právě nasednout. Postál ještě chvíli u svého koně, rozhlížel se kolem a přemýšlel.

Chtěl ale odjet.

Když Holliday vyšel na verandu, sundal bandita nohu z třmene a ustoupil od koně.

„Ahoj," řekl mírně a trochu překvapeně. „Tohle je Jim Miller. Jen mi neříkejte, Jime, že jste se celou tu dobu skrýval s Colem na ranči."

„Tak nějak to bylo, Drango," zamumlal Holliday. „Byli jsme necelou míli od ranče."

Bandita přikývl.

„No fajn, tak to už teď nemusíte mít obavy, co?" řekl po kratičké odmlce. „Celý kraj už nemusí mít obavy. Brackettovi jsou mrtvi. Bankéř byl lotr. – A já zase jednou musím prchat před zákonem. Joshua Brackett tady nikdy nestrpěl jiný zákon než ten svůj. A protože je mrtev a nemůže město chránit, poslali jeho obyvatelé ..."

„O tom vím, Drango," přerušil ho Holliday.

Bandita si ho chvíli nehnutě prohlížel. Ještě mu nebylo jasné, co vlastně Holliday zamýšlí. Nevěřil tomu, že by ho tento muž dokázal zadržet. A pak náhle vytušil nebezpečí.

Rychle se rozhlédl kolem. Ale kromě vyzáblého, neduživého a nemocného člověka nic neviděl.

Zmocnil se ho vztek.

„Máte ještě něco, Jime Millere?" zeptal se drsně.

„Chtěl bych vás tady zadržet, Drango – a odevzdat prvnímu muži zákona, který do města přijde."

„Chacha, Millere, to je špatný vtip."

„To není vtip. Jste bandita, Drango. A až odvedete tu svou divokou čeládku do nějakého jiného kraje, dobrým, poctivým a pracovitým lidem se tam povede náramně zle. – A mám ještě spoustu dalších dobrých důvodů, abych vás odtud nepustil."

Jack Drango se rychle usmál. Rozkročil se a rukama se lehce opřel o stehna. Vypadal velmi nebezpečně a sebejistě.

A zeptal se. „Jaké důvody? Osobní důvody? Ale vždyť

jsme se nikdy předtím nesetkali!“

„Často jsem potkával lidi vašeho druhu, Drango.“

„A tenhle druh lidí se vám nelíbí, co, Jime Millere?“

„Ne. – Jak to vlastně bylo se Samem Worthem? Byl opravdu zlodějem dobytka? Nebo jak se dostalo tele na jeho ranči zčistajasna k cizí značce?“

Jack Drango se zle zašklebil a vypadal ještě nebezpečně ji.

„Musel jsem v kraji nadělat trochu rozruchu,“ řekl pak ledabyle. „Brackettovi a jejich jezdci měli dostat práci. Postaral jsem se tedy o to, aby se na pozemcích drobných farmářů tu a tam octl i dobytek se značkou Brackettova ranče. Hitt Brackett se pak hned na ty lidi obořil a vyhnal je pryč. A tak se nenávist proti Brackettovým pořád posilovala. Neustále jsem počítal s tím, že dojde k boji mezi mnou a Brackettovými. Postaral jsem se tedy p to, aby je lidé v okolí nenáviděli pro jejich tvrdost. Chtěl jsem, aby jim nikdo nepomohl. A to se taky stalo. Když Mingo Skip napadl tábor, jezdci Overmila a Larrimera hned utekli. A Brackettovy lidi jsme pak rozprášili snadno. Nepočítal jsem jen s tím, že obyvatelé města dostanou tak rychle odvahu a hned se vydají ke guvernérovi. To mě trochu překvapilo. Jinak bych ten dostavník zadržel a vytáhl celou delegaci za uši z vozu ven. – Ještě něco, pane Millere?“

„To je vše. Chtěl jsem jen slyšel, že Sam Worth byl nevinen. Drango, všemi těmi krutými událostmi jste vinen vy. Vy jste uvedl do pohybu celou tu lavinu. Postaral jste se o to,, aby se Brackettové začali roztahovat a vyhnali z kraje drobné osadníky. Tím přišel na mizinu i bankéř a začal Brackettovy nenávidět. A tou svou úskočnou hrou máte na svědomí i smrt Sama Wortha.“

„Chtěl jsem odtud z údolí odehnat co nejvíc krav, a tak jsem se musel postarat o to, aby si lidé tady život

vzájemně znepříjemňovali. To je trik všech zlodějů dobytka. Když se dva psi koušou, kost připadne třetímu. – Ale teď už jsem s vámi klábosil dost dlouho, Jíme Millere. Jste dost drsný chlap. Ale nepokoušejte se mne zadržet. Poslyšte, na celém kontinentě jsou snad jen dva lidé, kteří by proti mně měli šanci. Jsou to Wyatt Earp a doktor Holliday. Už jsem o nich slyšel a znám lidi, kteří si to s nimi rozdali. Ale já bych si poradil i s těmi dvěma. A vy, Jimme Millere, nejste ani Wyatt Earp ani doktor Holliday. Ostatní velicí pistolníci jsou již mrtví. Není už ani Billy the Kid. I Wild Bill Hickock musel zemřít. Takže z té plejády velikánů už není nikdo naživu. A já teď jedu, Millere."

Řekl to naprosto chladně a chtěl se obrátit ke svému koni.

Pak ale zaslechl, jak domnělý Jim Miller řekl:

„Jmenuji se Holliday. Doktor J. H. Holliday. A byl jsem naposledy s Wyatem Earpem v Tombstone. – Drango, odepněte si opasek s koltem a odhoďte ho na zem. Předám vás zákonu. Vaše divoká banda se pak velice rychle rozprchne do všech stran."

Jack Drango jako by další Hollidayova slova vůbec neslyšel. Užasle na něj zíral.

„Holliday? Vy jste Holliday?" A pak mu obě ruce sjely ke zbraním. Táhl určitě nejrychleji ve svém životě, protože když pochopil, že stojí před takovým velikánem, projel mu tělem ohromný šok. Vypadal jako nálož, do které spadla jiskra.

A když táhl, pocítil divokou radost a sebedůvěru.

Vždycky si totiž přál, aby se jednou mohl poměřit s některým z těch legendárních revolverových králů. Sám chtěl jednoho dne vejít do historie jako jedno z pistolnických es. Když zmáčkl, zahlédl plamínek v ústí hlavně Hollidayovy pistole a současně ucítil prudkou ránu do hlavy.

Kulky z jeho pistole se zavrtaly do země těsně před Hollidayem. Ale to už nevnímal. Bylo po Jacku Drangovi. A kdyby Holliday chtěl, mohl by zbohatnout, protože na Jacka Dranga byly v mnoha státech vypsány odměny, které by dohromady obnášely snad patnáct tisíc dolarů.

Ale Holliday se nehnal po penězích. Bylo jasné, že si nebude dělat nárok na peníze za dopadení – už proto ne, že by se brzy vyrojili divocí zelenáči posedlí touhou po slávě a chtěli by si změřit síly s přemožitelem Jacka Dranga.

Takoví blázni, jejichž myšlení je zmatené a chtějí se takto zvraceným způsobem proslavit, nikdy nevymřou. Jsou to blázni, kteří umírají velmi záhy.

Holliday pomalu vydechl. Zastrčil kolty a pomalu se posadil na nejhořejší stupínek schodů verandy. Dostal ošklivý záchvat kašle.

Když se mu trochu ulevilo a on se vyčerpaně rozhlédl kolem sebe, spatřil Mela Larrimera a Kirbyho Overmila.

„Nikdy bychom tomu neuvěřili, Jime Millere," zamumlal Overmile. „Skutečně bychom nevěřili, že by si někdo dokázal poradit s Jackem Drangem. Kdo jste, Jime Millere?"

Trpce se na ně zadíval. „Záleží na tom? Mně na téhle smutné slávě vůbec nesejde. A jestli mi chcete prokázat přátelskou službu, řekněte lidem, že Jacka Dranga zabil Hitt Brackett. Hitt Brackett by to určitě udělal. Neuškodí mu, když bude považován za přemožitele Jacka Dranga. – A já budu mít klid."

Oba muži přikývli. Pořád ještě nemohli uvěřit tomu, že nemocný a unavený člověk je tak nebezpečným pistolníkem.

„Řekl jste, že vám máme prokázat přátelskou službu, Jime Millere," zamumlal pak Overmile. „Ale jak může být člověk jako vy přítelem dvou zbabělců? A my jsme přece

zbabělci.“

Holliday se na ně podíval a zavrtěl hlavou.

„Nemyslím si, že jste zbabělci, Melle a Kirby. Ocitli jste se v situaci lidí, kteří nejsou takoví blázni, aby napadli rozzuřeného tygra. Jsem nemocný člověk, co už asi nebude dlouho naživu. Já už se smrti nebojím. A dokážu zacházet s koltem. – Jenže tyhle výhody vy nemáte. Před vámi je ještě dlouhý život se všemi radostmi. A dokonce i s nabitými kolty byste byli vůči Jacku Drangovi stejně bezbranní jako psi před tygrem. – Ne, to nebyla zbabělost.“

Oba rančeři na něj pohlédli takřka vděčně. Jeho slova jim dodala trochu sebeúcty.

„Odvezte Cola Twista do města,“ řekl jim. „Slibte mi, že se o toho chlapce dobře postaráte. A pozdravujte Annu Worthovou. Velice by mě uklidnilo, kdybych věděl, že jí budete pomáhat jako sousedé a přátelé.“

Horlivě přikyvovali.

„To budeme,“ řekl Overmile.

„Teď začínají nové časy,“ řekl Lar-rimer.

Pak se ale na Hollidaye vyděšeně podíval. „No, a vy nechcete jet k Anně Worthové, Jime?“

„Už mě nepotřebuje,“ zamumlal. „Tady v údolí už brzy zavládne právo a řád pro všechny lidi. Anna Worthová už mou ochranu nebude potřebovat. Řekl jsem vám přece, že jsem už velice blízko smrti. – Jen jděte. – Nechtě mne o samotě. A pamatujte na svůj slib. Naberu si na ranči něco zásob a půjdu dál svou cestou.“

„Kam?“ zeptali se Overmile a Larrimer takřka současně.

Holliday ukázal k vzdáleným horám.

Hollidayova cesta byla dlouhá. Později o ní nikdy

mnoho nemluvil. Ale bylo jasné, že na velké plošině Collorada a v „barevné poušti“ strávil dlouhé měsíce. Žil u Indiánů a zřejmě čekal na smrt. Mimo Oasis Valley zůstal déle než osmnáct měsíců. Staré legendy o té době neříkají mnoho.

Ale o tom, co se stalo v létě 1883, se v legendách vypráví docela přesně.

Autor tohoto příběhu skutečně nemusel vynaložit mnoho fantazie, aby si představil, jak to tenkrát bylo.

A tak teď popišme, jak dospěl Holliday ke konci své cesty.

Bylo to jednou dopoledne, když jakýsi jezdec přijel ze severu a na posledním hřebenu hor se mu rozevřel pohled na široké údolí, nazývané Oasis Valley.

Jezdec se zastavil.

Byl to vysoký, hubený muž – ale jeho štíhlost byla zdravá. Muž byl opálený. Vlasy měl na spáncích šedivé a i v bradce měl několik šedivých vousů. Byl oblečen v koženém oděvu. Pod rozevlátou vestou vyčnívaly pažby dvou koltů, které vězely v pouzdrech v podpaží.

Lehkým, plavným pohybem se svezl ze sedla, přistoupil k okraji propasti a podíval se do údolí.

To, co tam spatřil, ho velmi potěšilo.

Pod jeho nohama klesaly do údolí terasy porostlé cedry. Pod nimi byly lesy, v nichž bublaly stříbřité stuhy potoků. Ty se vinuly k jihu, širými lučinami údolí. V dálce bylo vidět kopce. Ty zabraňovaly muži ve výhledu na jižní polovinu údolí.

Věděl ovšem, že za těmi kopci leží Worthův ranč. Vzdálenost nebyla vzdušnou čarou větší než padesát mil.

Muž opět pomalu nasedl a sjel cestou z horského sedla do údolí. Najednou se proti němu objevil poštovní dostavník, tažený šestispřežím koní.

Kočí a jeho soused přívětivě odpověděli jezdci na

pozdrav.

Muž jel dál, sestupoval stále níž do údolí. Stromy stále sílily. Brzy bylo slyšet bzukot včel. Mísil se s dalšími zvuky; se šuměním korun stromů, pohybujících se v mírném větru. Bylo slyšet tokání tetřevů a zpěv ptáků.

Muž zahlédl mrštné veverky a pozoroval spousty stezek, vyšlapaných zvěří.

Všechno to vnímal rozzářenýma očima. Neuniklo mu nic.

Měl úžasnou radost, že žije. Bylo nádherné takhle tudy projíždět a cítit v sobě zdravou sílu.

Bez hořkosti se radoval ze vší té krásy a cítil jistotu, že mu život ještě skýtá tisíce dalších zázraků.

Pozdě večer muž dorazil na dno rozlehlé pánve a na okraj hranice lesa. Ve svitu zapadajícího slunce se mu přes nádhernou louku opět otevřel pohled na kopce.

Rozdělal si tábořiště a na ohni si upekl bažanta, kterého zastřelil už ráno.

Pak se uložil k odpočinku.

Při východu slunce už opět seděl na koni a mířil napříč pastvinami ke kopcům. Neustále potkával stáda dobytka. Pak si v dálce všiml malých rančů. Potkal i několik jezdců. Byl to otec se třemi syny, jimž bylo čtrnáct až osmnáct.

Muž je pozdravil.

Pozdrav opětovali. Potkal tedy v údolí první lidi, a oni k němu nepojali nedůvěru. To bylo ovšem dobré znamení. Všiml si pak, že jen starší muž měl u sebe pistoli. Mladíci byli beze zbraní.

Muže to potěšilo.

Zdá se, že v údolí přece jen vládne zákon a klid.

Zdvořile a mírně se zeptal:

„Je tady ještě Worthův ranč?“

„Jistě,“ přikývl osadník. „Je to jediný ranč, který vede žena. A ranč je to náramný. A ještě skvělejší je majitelka.

Jste snad z její rodiny, pane?“

„Ne,“ zamumlal muž z pouště a sáhl po klobouku. „Jsem velice rád, že se Anně Worthové daří dobře. Co dělá její chlapec?“

„Viděl jsem ho před třemi týdny, když jsem byl na Worthově ranči kupovat chovného býka,“ vysvětlil osadník. „Je to prima kluk. Col Twist ho musel vzít k sobě na koně a projet se s ním několikrát po dvoře.“

„To mám taky radost,“ zamumlal cizinec. Pak pozdravil a jel dál.

Rančer a jeho tři synové se za ním dlouho dívali.

„Už to mám, kluci. Ten člověk jede z pouště a má v podpaží dva kolty. A pod levým koutkem úst má jizvu. Rychle k Melu Larrimerovi, hoši. Mel mi před pár měsíci vykládal takovou historku … – Hééj…“

Muž z pouště, který sem přijel přes kopce, jel celý den. Projížděl kvetoucím údolím, v němž bylo mnoho malých rančů a osad. Viděl pole a obdělanou půdu.

Odpoledne se podíval z jednoho kopce na město.

Město se rozrostlo. Spatřil mnoho nových domů. Silnice byla mnohem lepší. V dálce se pohybovali jezdci, vozy a zvířata s náklady.

Muž jel dál. Objel město obloukem, jel několik mil po poštovní cestě a dorazil na užší rozcestí, na němž stál ukazatel. Na sloupu byla přibita schránka na dopisy.

Na štítku bylo napsáno: Worthův ranč.

Muž jel teď pořád pomaleji. Občas dokonce zastavil a zaváhal. Pak ale přece jen popohnal koně dopředu. Přejel za kopec a ve večerním slunci před sebou spatřil ranč.

Byl to nádherný ranč s pevnými budovami, dobrými ohradami a velkou zahradou za domem.

V té zahradě se pohybovala žena s dítětem. Bylo vidět, že sbírají jahody.

Jezdec si povzdychl.

Dál už jel sotva krokem.

Když dorazil k ohradě, pozorně ho sledovali tři kovbojové, kteří seděli na břevnu ohrady a zřejmě jim právě skončila práce.

Mezi stájemi se objevil čtvrtý muž. Byl ještě mladý, ale vypadal sebevědomě.

„Jestli chcete na Worthův ranč, cizinče, tak támhle je předák."

Cizinec na znamení díků přikývl a jel dál. Před mladým předákem zastavil koně a složil ruce na hrotu sedla.

Mladý předák na něj zkoumavě pohlédl, pak sebou trhl a rychle si protřel oči.

Potom hlasitě vykřikl:

„Jime? Jste to vy, Jime? Proboha, to snad není pravda! Jime, vy jste se konečně vrátil!"

Holliday přikývl. „Copak vy jste na mě čekali?" zeptal se.

Cole Twist horlivě přikyvoval a s námahou polykal. Chtěl se obrátit a utéct pryč.

Ale Holliday řekl rychle: „Ne, Cole! Nechci, abys mě ohlásil. Chci sám vidět, jak se zatváří, až mě najednou pozná. Musím sám vidět, jestli na mě čekala."

„Nic jiného jsme celou dobu nedělali, než že jsme čekali a doufali," řekl Cole Twist vzrušeně. „Jime, naše myšlenky a přání platily vždycky vám. A víra Anny Worthové byla pořád neotřesitelná."

Holliday sesedl. „Postarej se mi o koně, Cole," zamumlal a vtiskl mu do ruky uzdu.

Pak obešel velký dům ranče.

Cole odcházel s koněm k ohradě. Tři kovbojové na něj zvědavě hleděli.

„Cole? Co chce ten cizinec?" zeptal se jeden z nich.

Usmál se na ně.

„To je Jim Miller – vyprávěl jsem vám toho o něm

spoustu, ne?“ Obličeje všech tří kovbojů dostaly uctivý výraz.

„To je on?“ zeptal se jeden.

„To je ten člověk, na kterého čekala Anna Worthová?“ zeptal se druhý muž.

„Bude tady šéfem,“ usmál se Cole. „A lidé v údolí si ho budou vážit. Stane se tady nejmocnějším člověkem – ale jinak než Brackettovi.“

Mezitím už Holliday obešel dům a dostal se až k zahradě.

Vstříc mu vyběhl malý chlapec, který utíkal za motýlem. Běláska samosebou nechytil, zakopl a natáhl se rovnou před Hollidayem.

Ten si k němu klekl a zvedl ho.

„Ahoj, Jimmy,“ řekl pak.

Hošík se na něj vážně zadíval. Po chvilce si zadloubal ukazováčkem v nose a řekl:

„Ty jsi velký Jim!“

Holliday se usmál. A pohlédl na Annu Worthovou. Ta jen stála nehnutě mezi záhony jahod. Košík jí vyklouzl z ruky.

Pak pomalu vyšla Hollidayovi vstříc.

Ten se rovněž pohnul i s hošíkem v náruči.

Když se k sobě přiblížili na krok, oba se zastavili.

Dívali se na sebe.

Jimmy v Hollidayově náruči neustále vykřikoval: „Velký Jim! Velký Jim!“

Ti dva to neslyšeli.

Pak řekla Anna mírně: „Ty ses vrátil, Jime! A jsi zdráv. Čekala jsem na tebe.“

Spatřil v jejích očích přívětivý lesk. A tu si byl naprosto jistý, že opravdu čekala, doufala a věřila.

Zaplavil ho příjemný pocit.

„Opravdu mě chceš?“ zeptal se. „Odjel jsem tehdy,

protože jsi mě už nepotřebovala a já jsem nevěřil, že se uzdravím. Potřebovala jsi zdravého člověka, který by ještě…“

„Tiše,“ řekla, přistoupila k němu, postavila se na špičky a políbila ho.

„Tiše, Jime Hollidayi. Vrátil ses. Chci být tvou ženou. Jimmy potřebuje otce. Čekali jsme dlouho.“

„Ty znáš mé skutečné jméno?“ zeptal se udiveně a na rtech ještě cítil její polibek.

„Joshua Brackett poslal na jih jednoho člověka jménem Sego, který sledoval tvoji stopu až do Tombstone. A tenhle Sego pak přijel ke mně. A řekl mi, kdo jsi. Odjel potom a už o tobě s nikým nemluvil.“

„Chtěl bych zůstat Jimem Millerem,“ zamumlal. „Holliday byl nemocný a poznamenaný smrtí. A nebyl ničím jiným než pistolníkem, hráčem a pijanem, kterého tenhle způsob života dočista zničil. Jsem Jim Miller. Nebude ti to vadit, Anno?“

„Mně na jméně nezáleží, Jime – protože tě znám. Znám tě dobře.“

Inu, milí čtenáři, takže to bylo vyprávění o Hollidayově cestě.

Vyprávěl mi je jeden starý muž, který ale nikdy neuvedl Hollidayovo jméno. Vždycky jen mluvil o Jimovi.

Jenže já jsem měl pocit, že měl na mysli Hollidaye.

KONEC

G.F.UNGER – SE ZNAMENÍM SMRTI

Vydává MOBA, spol. s r. o., Brno, Kotlářská 53, tel. (05) 41 21 28 50
ve spolupráci s Bastei-Verlag
Odpovědná redaktorka: Eliška Nováková
Technická redaktorka: Božena Drštičková
Překlad: Pavel Sychra
Tiskne Moravská typografie, a. s., Brno
© MOBA, spol. s r. o.
© Bastei-Verlag, Gustav H. Lübbe GmbH & Co. Bergisch Gladbach

Podávání no vinových zásilek povoleno ředitelstvím Poštovní přepravy Praha, č, j. 1127/93, ze dne 7. 4. 1993